

ליל הסדר ובסיסי צה"ל

דרושות משפחות / זוגות צעירים מכל רחבי
הארץ לעריכת סדר פסח בבסיסי צה"ל

< תודעת שליחות < כריזמה < בעלי יכולת בין אישית גבוהה
< ידע תורני < ניסיון בדיבור מול קהל ולב פתוח
< יתרון לבעלי ניסיון בהעברת סדרים ציבוריים

חושבים שאתם מתאימים?
סרקו את הברקוד
וענו על השאלון המצורף

או שלחו לנו מייל mmf@mmf.org.il

זכר למחצית השקל ומתנות לאביונים

תרמו את מחצית השקל דרך עמותת "קול רנה", ובזכותכם נוכל להמשיך ולהאיר את חג הפורים עבור אלו הזקוקים לכך.

מה אלוהים אוסר עלינו?

משלוחי מנות מיוחדים
לנשות המילואים וימניקים
שבעליהן לא יוכלו
להיות איתן בחג

חלוקת תחפושות
למשפחות נזקקות דרך
רשת חנויות "סיבוב
שני" של העמותה

סעודות פורים
קהילתיות בכל רחבי
הארץ, פתוחות
לכולם באהבה

לתרומות: חפשו בגוגל "קול רנה" • או התקשרו למזכירות העמותה: 051-5018722

מיכי יוספי שיחת חברים

כדת, לא כדת – אני בא!

להתבודד ולחשוב על הדברים הכי מייסרים והכי מתסכלים בחיינו, ולומר: ריבוננו של עולם, אני מבקש, עזור לי לעלות מעולם השכל לעולם האמונה, ומאמונה לאמונה שלמה, לפחות בפורים.

רבי נתן אומר שאת כל הרצונות הטובים שיש לנו אנחנו צריכים להוציא בפה. הוא אומר שכשיש לנו רעיונות טובים במחשבה – אלה אותיות בלי ניקוד, וכיוון שבלשון הקודש הניקוד נקרא גם 'תנועה', יוצא שרעיונות שנשארים במחשבה בלבד הן אותיות בלי תנועה. דווקא כשאנחנו מדברים את המילים והרצונות הללו בפה, נעשית בנו ובהם תנועה. כך הנפש נבנית ומתפתחת והופכת לכוח פעיל ויוצר.

בהקשר לזה, רבי נחמן מחדש דבר מעניין: הוא אומר שכל דבר שאנחנו משתוקקים אליו, גם הדבר משתוקק אלינו. רואים את זה למשל בין בני אדם, כאשר שני אנשים אוהבים זה את זה ואחד מתגעגע לחברו, הם נפגשים ואומרים זה לזה: "אתה יודע, חשבתי עליך". "כאמת? וואו, גם אני חשבתי עליך". אתם ודאי מכירים את התופעה שאנחנו חושבים על משהו, והוא בדיוק מטלפן אלינו או מגיב לנו. גם אם זה לא נפוץ, אלה דברים יודעים בין בני אדם.

כך גם בעם ישראל: באותה מידה, למשל, שהתגעגענו במשך דורות לארץ ישראל, גם ארץ ישראל התגעגעה אלינו. אנחנו מתגעגעים ללימוד תורה, וגם התורה מתגעגעת אלינו. אנחנו מתגעגעים אל האמונה, והאמונה מתגעגעת אלינו. ופורים הוא זמן לדבר את הגעגוע ולהוציא את הרצונות החוצה, וכך לפגוש את המלך שגם הוא התגעגע אלינו ורוצה בנו.

אני בדרך לעבודה

אתם יודעים מי הגזול הסדרתי של מתנות הזמן והחיים מבני אדם? יש שיגידו שזה הסמארטפון, אבל דעו לכם שהסמארטפון עומד רק במקום שני. במקום הראשון והלא-מכובד עומדות המחשבות: מחשבות אובססיביות, מחשבות לא מקדמות, מחשבות חוסמות. אם היה לנו מונה שיקבץ את הזמנים בשבוע, בחודש ובשנה שבהם אנחנו חושבים על דברים שלא מוסיפים שמחה, וממילא אנחנו גם לא נוכחים במה שיש לנו, היינו נדהמים מכמות הזמן שבה המחשבות הללו שולטות בנו. הן מגיעות לפני השינה וגם מוקדם בבוקר, מלוות אותנו בבית הכנסת ובמקלחת, ביציאה למסעדה וגם בחיק הטבע. הן לא שובתות.

לענייננו: בהתבודדות המדוברת אנחנו צריכים לעבוד על היכולת להודות לה' על כל ההיבטים בחיינו. מי שיש לו חרדות – להודות על החרדות, מי שיש לו חולי חלילה – להודות על החולי. להבין שהכל בא מריבוננו של עולם והכל לטובתי. אם אזכה – אדע מה השיעור שעלי ללמוד מכך, ואם לא אזכה – אשאר באמונה שאני עדיין לא יודע מה העניין כאן אבל אני פתוח, אני בדרך לעשות עם זה עבודה. ואתם יודעים, הרבה אנשים סיפרו שהתרגול הזה – להודות על כל צדדי החיים, גם הלא רצויים – שחרר אותם בסופו של דבר מהסבל הנפשי, אפילו בלי שהם התכוונו לכך.

פעם הייתי אומר שהזמן הטוב ביותר להתבודדות הוא בחצות ליל פורים, אבל היום אני מציע שכל אחד יעשה זאת מתי שהוא מוצא זמן לכך בפורים, אבל כדאי לתכנן את זה מראש ולהקדיש לכך זמן מוגדר, בו נודה ונבקש מאוצר מתנת חינוך שהדעת הזאת תלווה אותנו תמיד. שנדע איך לגדול ולהתפתח מכל מה שקורה איתנו, ונוכל לראות את ריבוננו של עולם בכל פרטי חיינו.

חברים יקרים, לחיים! אתם מכירים את המעשייה שמספר רבי נחמן: "מעשה במלך אחד, שהיה לו ששה בנים ובת אחת ואותה הבת הייתה חשוכה בעיניו מאד, והיה מחפכה ביותר והיה משעשע עמה מאד. פעם אחת היה מתועד עמה ביחד באיזה יום ונעשה ברגז עליה, ונזרק מפי דבור: שהלא טוב יקח אותך". שמעתי פעם פירוש יפה, שבמילים הללו האחרונות המלך כביכול אומר לבתו: דעי לך, שום דבר לא יפריד בינינו. אם יש משהו שיפריד בינינו – זה רק אם תהיי בתודעה שמה שמתרחש איתך הוא לא טוב. "הלא טוב" הוא זה שייקח אותך ממני; אבל כל עוד תתחזקי בתודעה שאין מקום והיתכנות לקיום של הלא טוב, אנחנו נהיה יחד כל הזמן. לחיים לחיים!

שלום חברים, אנחנו מתקרבים לפורים, וידוע הנאמר שפורים מקביל ליום הכיפורים. אבל יש הבדל: ביום כיפור נדרשו לצורך הכפרה שלושה תנאים: המקום המובחר – קודש הקודשים, הזמן המובחר – יום כיפור, והאדם המובחר – הכהן הגדול. ואילו בחג פורים אנחנו באים ואומרים שאותה עוצמת אור של יום כיפור קיימת גם בו, אבל היא לא תלויה במקום, וגם לא באדם ספציפי. מדהים, איזה אור גדול זה פורים.

אסתר המלכה אומרת "ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת", ואצל חסידים דרשו שהכוונה היא שבפורים אפשר לבוא אל הקב"ה, אבינו מלכנו, כמו שאנחנו, גם אם נדמה לנו שאיננו ראויים, גם אם עבר עלינו מה שעבר – אנחנו יכולים להיכנס לבית המלכות ולגעת בראש השרביט, כי המלך רוצה בנו. גם אם חלוני לא אחרונה חוויות לא נעימות ואפילו קשות, ה' יתברך עומד מאחוריהן ומצפה שנגלה אותו בתוכן.

כך אומר רבי נחמן בלקוטי מוהר"ן (תורה לג): "מי האיש החפץ חיים, אהב ימים לראות טוב". הפלל הוא, שצריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ושיהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלק במדותיו ובמאורעותיו, שלא יהא לו חלוק בין בטיבו בין בעקו [בטוב וברע], תמיד ימצא בו השם יתברך, היינו: "בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר" – גם בשם הוי"ה שהוא מידת הרחמים, וגם בשם אלוקים שהוא מידת הדין.

כלומר, עניין השלום הוא לא רק בתוך עם ישראל, אלא הכוונה "שיהיה שלום לכל אדם במידותיו". זאת אומרת, שלא יהיה הבדל מבחינתו בין כשהוא בטוב לבין כשהוא במועקה. תמיד הוא יוכל למצוא את השם יתברך בכל מה שעובר עליו.

מפגש הגעגוע

"חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע". מה עומד מאחורי הרעיון להשתכר? העניין הוא שכך בן אדם יוצא מהדעת המאוזנת. זאת אומרת, משהו בתודעה נבקע, השיפוט הרגיל שלנו מתערבל, ואם אנחנו זוכים אנחנו רואים אלוקות והשגחה גם בדברים שקודם לכן נראו לנו כהסתרה בתוך הסתרה, שכביכול אין בהם שום ניצוץ של טוב. זו אם כן ההמלצה שלנו הפעם – ההתבודדות של פורים: לקחת יחידת זמן מסוימת, או שעה למתקדמים, ובזמן הזה להודות על כל מאורעות חיינו, הטובים ושאנים נראים כאלה, ולומר בפה: ריבוננו של עולם, קשה לי עם זה וזה, אבל יש בי אמונה. אני רוצה לגלות את אור האמונה עד דלא ידע, ולהבין שגם שם יש טוב.

אם נעשה את זה, נקיים בהידור את "חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע". למה? כי השכל האנושי הנמוך מתנגד לחשיבה מהסוג הזה, ולכן זו בדיוק התשובה שבבילוי – עד דלא ידע: היכולת להקדיש זמן

מה את/ה יודע/ת על השקעה נדל"נית בדימונה?

נעם נכסים
אמינות. מקצועיות.

העיר דימונה בתנופה כלכלית חברתית וחינוכית שלא נראתה כמוה מאז היווסדה. חברות הייטק, אנשי קבע ועוד רבים קבעו בה את מגורם.

בעיר הזדמנויות השקעה רבות עם אחוזי תשואה מהגבוהים ביותר.

במשרדנו מגוון דירות, בתים, קרקעות, מבנים מסחריים והזדמנויות השקעה מיוחדות.

התקשרו ותופתעו: 052-4538062

עד
דלא
ידע

איך ישלם
את החובות...

פרסומי ישראל

אלפי משפחות קורסות תחת הנטל הכלכלי
פעמונים מעניקה להן גם ליווי מקצועי להתנהלות כלכלית נבונה לטווח ארוך
וגם סיוע כלכלי מידי שיינתן להן 'בו ביום'

פעמונים
מגלים אחריות

1-800-35-10-12
paamonim.org

מתנות לאביונים
תורמים
דרך פעמונים!

בלעדי
ל"קרוב אליך":
סודות
מחדר הטיפול

גוף, נשמה ועצמי

שיחת ייעוץ זוגי לחג פורים – ולכל השנה

על ניסא הצטפול: אורי גנטון

בעקבות מאמרו של אדמו"ר הזקן "זכור את אשר עשה לך עמלק" – ספר תורה אור

"האמת היא", הוא היה נראה קצת חיוור, "שההורים דחפו אותנו להתחתן. אולי באמת אם זה היה תלוי בנו לא היינו עושים את הצעד הזה".

"אבא שלי", נשמה יבבה, "הוא הבטיח לי שיהיה טוב, שאתה תוציא ממני חלקים באישיות שלא הכרתי, שתצליח להשלים בי את החסר. שאני אהיה הרבה יותר טובה אחרי החתונה איתך מאשר הייתי קודם".

חיכיתי שנשמה תירגע ופניתי אליה בקול רך, מנסה להרגיע קצת את האווירה. "ובאמת הכל היה כל כך נורא מההתחלה?"

"ממש לא", הרימה נשמה עיניים אדומות מבכי. "דווקא ההתחלה הייתה מאוד קסומה. חלמנו יחד על המעבר לארץ ישראל, שנגדל ילדים יחד במקום כל כך שקט ושלי, שבו נוכל להשקיע באמת בקשר בינינו, ונוכל לחזק את הקשר המשפחתי עם ההורים שלנו, והאמת היא שחשבתי שיש סיכוי. אתה זוכר את הפעם הראשונה שהבאתי לך תפילין?" פנתה פתאום נשמה לגוף.

"וואו, בטח. זה היה עוצמתי", התעורר רגע גוף מהמחשבות שלו.

"ואת הפעם שלקחתי אותך לבקר את הרבי שלי?" המשיכה נשמה.

"לא יכולתי להישאר אדיש", אמר גוף בכנות, "הוא היה כל כך סוחף, נשבתי בקיסמו".

"והאמת היא", המשיכה נשמה, "שרק לאחרונה כשהסתכלתי עליו בסעודת ליל שבת שר בעיניים עצומות ייה אכסוף, חשבתי

"פתאום דברים שהיא אמרה לי התחילו להסתדר לי הגיונית. פתאום קלטתי שהחברים שסביבי באמת לא עושים לי טוב. שהחיים זה לא רק כסף, ושאוּלי כדאי לעזוב את מצרים, וצריך לשנות אווירה. לעשות רי-לוקיישן למקום אחר. אתה מבין אותי?" הוא הסתכל עליי במבט אומלל שחיפש הבנה. הנהנתי.

הוא המשיך במונולוג, ואני לא עצרתי אותו. "כשנפגשנו בפעם הראשונה, היא באמת מילאה בי משהו שהיה חסר לי, ותמיד ידעתי את זה. היא נתנה לי תקווה, תחושה שיש משהו מעבר".

"ומה דיבר אליך במקום הזה?" ניסיתי לחפור, והיה נראה שקצת עצבנתי את גוף, כי הוא נע בחוסר נוחות בספה הקטנה שעליה הוא ישב.

"תראה", הוא ניסה למצוא את המילים, "כבר מהבית קיבלתי ערכים. יש לי בגנים כבר רחמנות וגמילות חסדים, בילד-אין", הוא לא חסך במחמאות עצמיות.

"זהו", התפרצה נשמה, "שכשהכרתי את הצד הזה בגוף, חשבתי שהופה, הנה הזדמנות. הוא באמת לא כזה מחוספס וקשוח כמו שהוא נראה. יש לו צדדים רכים באישיות", היא ניגבה דמעה סוררת שברחה בלהט הדברים.

גוף היה נראה נבוך. פניתי אליו בשעה שנשמה קינחה את האף בקול תרועה רמה, וביקשתי ממנו להמשיך.

הם ישבו שם מולי, לא מסתכלים האחד על השניה, זעופים, כשאני מנסה להבין איך הם הגיעו למצב שהם הגיעו. אבל הם רק נחרו בכוז ארוך כשניסיתי להתחיל בצורה יפה ולשאול "אז תספרו לי איך הכל התחיל?" גוף ונשמה הגיעו לעוד מפגש של ייעוץ זוגי, כי הם לא מפסיקים להתקוטט.

"פתחחח" פלט גוף, "איך הכל התחיל אתה שואל? מה זה משנה איך הכל התחיל, אני רוצה לסיים את הקשר, היא לא נורמלית הנשמה הזאת. אני מגיע איתה למקומות שאף פעם לא חשבתי שאגיע".

"אתה מגיע???" היא כמעט צרחה, "אני מרגישה אומללה לחלוטין, אתה מתעלם מכל מה שאני באמת צריכה".

בשלב הזה החלטתי לתפוס את המושכות ולנסות למקד אותם, בניסיון לראות אולי נצליח להציל משהו הערב.

"אולי תספרו לי איפה נפגשתם בפעם הראשונה?" ביקשתי בקול רגוע.

פתאום היה שם איזה ניצוץ. דווקא גוף פתאום התרכך, ואפילו חיוך קטן וכמעט לא מורגש הבלית איפשרוהו בקצה הפה.

"זה היה על גדות ים סוף", הוא אמר כשהוא מכחך בגרונו. "בהתחלה, באמת לא חשבתי שזה מתאים. היא לא דיברה את השפה שלי. היא הייתה רוחנית מדי, היו לה שאיפות לעזוב את כל מה שהיה לי מוכר ואהוב, את העבודה, את החברים הוותיקים, ולי זה לא הסתדר".

"ואז מה קרה?" שאלתי.

לעצמי שאני צריכה לספר לאבא על זה, כי אולי יש עדיין סיכוי".
גוף שתק.

"ואז מה קרה?" שאלתי.

"מה קרה?" חזרה נשמה על השאלה שלי, "מה קרה? האדם הזה", היא הסתכלה על גוף, "פתאום התחיל לדבר על דברים שכל כך זרים לי. כסף כסף כסף, עבודה, כבוד", היא סיננה בבוז.

"היי היי היי", התפרץ גוף, "כסף. את לא רוצה כסף? אז מאיפה נחיה בדיוק את חושבת?"

"אבא שלי", היא אמרה בתמימות מתוקה, "הוא הבטיח לעזור, ואני מאמינה לו".

"הו, התחלנו", אמר גוף, "אז איפה הוא היה בדיוק במשבר הגדול? הא???" הוא הסתכל עליה.

"הוא הרי אמר לך שיעזור, נכון? אבל אתה, בדיוק כמו שאתה רגיל, לא האמנת ורצת הלאה. לא חיכית. רק בעצמך אתה מאמין", היא פלטה בעייפות.

בשלב הזה שניהם היו נראים מותשים לגמרי. הסתכלתי עליהם, בניסיון להבין איך יוצאים מהפלונטר.

"חלמתם יחד שתעזבו את מצרים ותעברו יחד לארץ ישראל. מה בדיוק חשבתם שיחכה לכם שם?" ניסיתי להבין.

"אני ציפיתי שנשמה סוף סוף תהיה מובנת לי", התחיל גוף, "דווקא באווירה מכילה, משפחתית, שאני אצליח להרגיש את מה שהיא מרגישה. אולי אם נחיה ליד ההורים שלה, הקשר יתחזק, ואני באמת אצליח לסמוך עליהם, לקבל אותם ואותה".

"ואז מה קרה?" שאלתי.

"המסע", פלטה נשמה, "המסע במדבר שבר אותו. היינו כל כך עסוקים בהישרדות עצמית. אתה יודע, טיטולים, בנקים, חיפוש אחרי אוכל, שלא היה לנו זמן אחד לשני, ופתאום הקשר בינינו התחיל להיות לא כזה כיף. הוא היה עייף, ופתאום אין לו זמן לדבר איתי. אני מתקשרת אליו והוא בדיוק לא יכול לדבר כי הוא בפגישה עסקית, וגם השיחות בינינו", היא פתאום שתקה.

"מה קרה לשיחות?" שאלתי.

"הן פתאום נהיו כל כך קרירות וטכניות", היא הייתה נראית מהורהרת, "זוה לא כיף", היא שוב פלטה ונשמעה עייפה.

"ואם לא כיף אז?" שאלתי.

"זהו" אמרה נשמה, "שדווקא מגוף ציפיתי שלא יישבר, שיילחם, הרי זה מה שמשך אותי בו בהתחלה".

"למה את מתכוונת בדיוק?", ניסיתי להבין.

"הוא לוחם", אמרה נשמה והעיפה מבט לגוף, שהרכיז את הראש והסמיק. "הוא יודע להחזיק חזק גם ברגעים קשים, כאלו שלא כיף בהם, רגעים מדבריים כאלו. צחיחים. בלי רגשות גואים, ובלי חלומות ורודים, ועדיין להילחם על הקשר. ואז הוא נשבר".
שקט.

"אבל דווקא לאחרונה הייתה לי תקווה", פתאום היא פלטה.

"מה קרה לאחרונה?" שאלתי.

"פתאום גוף שהכרתי התעורר", היא אמרה, וזיק של תקווה התעורר בה. "הייתה לנו שיחה רצינית, והוא הסביר לי שלא תמיד הכל ורוד, ולא תמיד מרגישים, אבל אפילו אם הקשר בינינו לא הגיוני, ואפילו אם אנחנו לא מרגישים את הרגשות שהיינו מצפים להרגיש, חייבים להחזיק יחד".

"ומה זה עשה לך?" שאלתי את נשמה. "אתה יודע איך אומרים, אחרי אתערותא דלתתא מגיעה אתערותא דלעילא", היא אמרה משפט שהיה נשמע סינית לגמרי. "אתע-מה?" שאלתי.

היא צחקקה. "אתערותא - התעוררות. הרגשתי שהוא מתעניין בי, אז לא יכולתי להישאר אדישה, וגם אני החלטתי להילחם עליו".

"וואו", אמרתי, "איזה מהלך מפתיע. אז למה בכל זאת אתם כאן?", שאלתי.

"עמי" היא ירתה בעצבנות.

"עמי?" שאלתי.

"כן. עמי, זה קיצור של

עמלק. חבר טוב של

גוף. נפגשנו במדבר.

בדרך", היא הייתה

נשמעת עצבנית.

"ומה קרה

שם במפגש?"

שאלתי.

"עמי התחיל

לבלות עם גוף

שעות", היא

אמרה. "בהתחלה

זה לא היה נראה

נורא כל כך, דווקא

שמחתי שיש לו חברה

במדבר הצחיח הזה, אבל אז

עמי התחיל לדבר עם גוף עליו".

"עלייך?" שאלתי, וגוף הרכיז שוב את הראש. זה היה נראה שהוא מרגיש אשם.

"כן עליו", אמרה נשמה והסתכלה על גוף. "אתה רוצה לספר לו על השיחות שלך עם

עמי?", היא שאלה. "אין מה לספר", היסס גוף, "עמי חבר טוב, וישבנו הרבה יחד. בירות, שיחות נפש. בסך הכל אדם נחמד".

"נחמד בטח", אמרה נשמה והסרקום בקולה היה נשמע עד מטולה, "בגללו אתה מתעלם ממני לגמרי".

"נו, לא הגזמת", אמר גוף והיה נשמע עצבני.

"בגללו לגמרי", אמרה נשמה בהחלטיות, "הוא הכניס לך לראש שאתה לא צריך אותו".

"רגע רגע", ניסיתי להבין. "גוף, מה קרה לכל התחושות שלך כלפי נשמה".

"שום דבר" אמר גוף בנימה קצת אפסית, "תשמע, השיחות עם עמי גרמו לי להבין שהיא סתם חוסמת אותי. אני לא מעוניין בקשר איתה". הוא פתאום הזדקף. "תבין, זה לא משהו הגיוני, ואני לא יכול להסביר כאן על איזה תהליך עומק שקרה, פשוט לא מעוניין בקשר איתה".

"עמי", התפרצה נשמה, "הוא זיהה בך את מה שכל כך מייחד אותך, את העקשנות הזאת, את הנחישות, את הדבקות במטרה, והפנה את כל אלה אליי".

"על מה את מדברת?" כעס גוף.

"אתה יודע בדיוק על מה אני מדברת", סיננה נשמה, "עמי איתר בך את המקום שהופך אותך לכל כך מיוחד. אתה מסוגל לפעול גם אם אין רגש, גם אם אין הגיון, אתה פשוט פועל, והוא השתמש בזה בשביל לתקוע טריז בינינו, לקרר, להפריד. מה אתה חושב שלא שמעתי מה שהוא אמר לך?" היא פתאום זרקה, וגוף הזדקף.

"מה שמעת בדיוק?" הוא אמר בלעג.

"אל תזלזל" אמרה נשמה, "שמעתי את עמי אומר לך שלא משנה מה תגיד עליי,

בסוף בסוף אני סתם, ולא צריך להתייחס אליי, ושפשוט

תמשיך את החיים שלך, והכל יהיה טוב גם בלעדיי".

"זה נכון?"

הסתכלתי על גוף. "חצי" הוא

אמר.

"ומה החצי השני?" שאלתי.

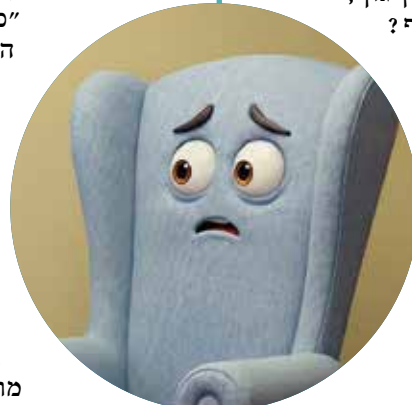
"שבסוף, לא נראה לי שאני

באמת רוצה קשר איתה. זה לא ילך,

ולא משנה כמה טוב היא הביאה לי לחיים. פשוט לא

רוצה. לא רוצה. נקודה. לא רוצה לקום בבוקר, רק כי היא צריכה להתפלל.

לא רוצה לשיר ולרקוד רק לפי צלילי החליל שלה. לא רוצה ללמוד רק כי בא לה ללמוד איתי. לא רוצה, ואני לא חייב דין וחשבון

אהרן רזאל אישית

עצור לתדלוק!

השבוע זכיתי לנגן בערב מיוחד: מפגש הורים למשפחות חרדיות שבנם - איך נאמר - בחר בדרך חיים שונה מהמסורת שבה גדל. הגיעו דוברים, רבנים, מנחים, 'סלבים', והיה גם פאנל משתתפים. כולם עם רצון לייצר חיבור ואהבה. היה מרגש, בכינו וגם צחקנו מהדיסוננסים החברתיים.

המנחה הציג שאלות לשני הצדדים כמו: "איך את מסתדרת עם הקצקוע של בנך?" או "מה היה לך הכי קשה בילדות?".

הרב אליעזרוב ממדרשת זיו פתח והביא מימרה חסידית ידועה: "השמחה פורצת גדר". הוא שאל את הקהל: מי אמר? אילו גבולות? ואיך השמחה פורצת אותם?

הוא המשיך בשם הרבי הרש"ב בתורה שהפעימה את לבי: השמחה פורצת את הגבולות - - - המדומים שלך. כן אחי, הגבולות והחומות שאתה החלטת שהם קיימים - הם פשוט לא. כשהשמחה עולה בלב, אותן מחשבות והחלטות שמורידות את רוחנו פתאום אינן קיימות. הנה בשמחה - והשמיים הם הגבול.

זה תרגיל טוב לחודש אדר: לבדוק אילו גדרות כך באמת לא קיימות. ולשאלה איך שמחים? אנחנו בחודש אדר, רבתי! בקשו את השמחה המרחפת סביבכם באוויר.

הרגשתי שהאוטו מאט ומאט עד שנעצר. "המוסכניק הזה... שוב לא תיקן כלום", חשבתי מיד. אלא שאז הבטתי במד הדלק שעמד על אפס. אוי, איך לא שמתי לב!

הערב נסעתי עם המשפחה במכוניתנו, שחזרה אחרי זמן רב במוסך. בעוד אנו נוסעים, הרגשתי שהאוטו מאט ומאט עד שנעצר. "המוסכניק הזה... שוב לא תיקן כלום", חשבתי מיד. אלא שאז הבטתי במד הדלק שעמד על אפס. אוי, איך לא שמתי לב! התחלתי לתרץ לעצמי: במכונית הקודמת הייתה לנו נורה כזאת שנדלקת, ופה - אין נורה. בקושי הצלחתי לעצור על השוליים הצרים.

נעמדתי עם משפחתי מחפש עצה. התקשרתי ל'ידידים'! מלאכים בני אדם. מניחים את כל מה שהם עוסקים בו ורצים לעזור לזולת. התקשר אברך שבין סדר ב' לסדר ערב בכלל מוצא זמן להתנדב (וואו!). הוא עבר בתחנת דלק, מילא ג'ריקן והגיע אליי. הייתה שמחה גדולה כשהגיע, אלא שאז נסעתי כמה מטרים והאוטו נעצר והעלה עשן... מה עכשיו? שוב, המחשבה הראשונה: המוסכניק שלא תיקן... ואז נזכרתי: כשאמרתי לצדיק מ'ידידים' את סוג הדלק, אמרתי את הסוג הלא נכון 😊 את משפחתי הוא הקפיץ לצומת, וכך נשארתי לבד בצד הדרך. כיוון שהיה לפניי עוד אירוע לנגן בו ב'שבע ברכות', נעמדתי ועצרתי טרמפים - אני והגיטרה...

ברוך ה', בסוף הכל הסתדר! עכשיו אני כותב כשאני חוזר מלשמת חתן וכלה. המכונית במוסך, ואני למדתי המון דברים מהמכונית כמשל לנשמת אדם:

הנשמה צריכה דלק.

היא צריכה רק את הדלק הנכון.

היא צריכה שתתדלק אותה כל פעם מחדש.

היא לא תמיד מדליקה נורת אזהרה כשהדלק עומד להיגמר.

אם תחכה שתגיע לקו האפס, כנראה תמצא את עצמך כמוני, מושיט יד לעזרה בשולי הכביש.

שורה תחתונה: לא חשוב כמה נתקעת וכמה איחרת, בסוף יהיה 'שבע ברכות'...

בסוף יהיה שמייח! וואו כמה שיהיה שמח. עוד אספר לכם איך היו שמחים!

לחיים לחיים!

לאף אחד. הכנת? הוא הסתכל עליי, ולרגע הצלחתי להבין כמה נזק עשו השיחות של עמי עם גוף לקשר שלו עם נשמה.

בשלב הזה גוף השתתק. הוא היה נראה מותש לגמרי, ואני הסתכלתי על שניהם. הם היו נראים מיואשים.

"תראו", פתחתי, "התחלתם את החיים בחלומות גדולים. באמונה עזה שהקשר ביניכם יכול לעבוד. עם האמונה הזאת יצאתם ממצרים לארץ ישראל, והאמת היא שלדעתי אם הייתם מגיעים לארץ ישראל כל התמונה הייתה נראית אחרת. אתה באמת חושב כך?" שאלה נשמה.

"חד וחלק", אמרתי, "הקרבה להורים. הרוגע. הידיעה שיש מי שמטפל לכם בילדים, בפרנסה, ובכלל, הייתה עושה לכם טוב". "אז איפה הבעיה?" שאל גוף.

"האמת היא", המשכתי, "שגם הדרך לא הייתה כזאת נוראית. אתם יכולתם להסתדר ולשרוד אותה עם הנחישות שלך גוף, לו רק היית רוצה להמשיך הלאה".

"נו?" שאל גוף, "אז איפה הבעיה?"

"עמי", פסקתי, "הקשר איתו הרסני לכם. הוא הכניס לך לראש שאתה לא צריך את נשמה, ושאתה יכול להסתדר לבד, אבל אתה בעצמך רואה כמה טוב נשמה הביאה לך לחיים, ואתה בעצמך מבין שהוא לא הגיוני. אז למה אתה ממשיך את הקשר איתו?" שאלתי.

גוף הרכין ראש בשתיקה, ואני ידעתי שיש תשובה אחת.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח".

בית מדרש הקהילתי בית הכנסת יוטבי

פעילות חינוכית ונוער עם ילדים

מחפש מקום עם לימוד תורה מעמיק? מרגיש צורך להשפיע מהתורה שלך החוצה? לקולק איתנו!

הכולל בפתח תקווה שלוחת מרכז הרב לתלמי

בית המדרש הקהילתי מוריה
בנשיאות הגאון הרב יגאל לרד שליטיא
דיין בבית הדין הגדול ור"מ בישיבת מרכז הרב

נפתחה ההרשמה לשנת תשפ"ז

ראש הכולל - הרב יעקב כרמון

שיעורים מרבני ישיבת מרכז הרב	הכנה למבחני הרבנות בהכוונה אישית	לימוד מעמיק של הלכה ואמונה
אווירה צעירה ומשפחתית	העברת שיעורים ע"י האברכים והשתלבות במגוון תוכניות תורניות בעיר	מלגות גבוהות לאברכים

לפרטים נוספים - הרב יעקב 054-746-2054
בית המדרש הקהילתי כפר גנים, בית הכנסת מוריה, רח' אליהו דוד שולצינגר 14 פ"ת

זו לא תחפושת.

אלפי ילדים יהודים נולדו בכפרים ערביים ומנותקים מהיהדות, **אסור לנו לאבד אותם.**

"מי שענה למרדכי ואסתר..."
גם השנה - למרות המצב, תתקיים תפילה ביום תענית אסתר בציון מרדכי ואסתר בהמאדן שבאיראן לישועת הכלל והפרט

אתר יד לאחים:
yadlachim.co.il

לתרומות: *9234

וּבְשֵׁעָה שֶׁנִּחְתְּמוּ אוֹתָן הָאֲגָרוֹת וְנִתְּנוּ בְיַד
הַמֶּן, וַיָּבֹא שִׂמְחָה הוּא וְכָל בְּנֵי חֲבוּרָתוֹ,
וּפָגְעוּ בְּמַרְדְּכִי שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם, וְרָאָה
מַרְדְּכִי שְׁלֹשָׁה תַּיִנוּקוֹת שֶׁהָיוּ בָּאִים מִבֵּית
הַסֵּפֶר, וְרָץ מַרְדְּכִי אַחֲרֵיהֶם... בְּיוֹן שֶׁהֵגִיעַ
מַרְדְּכִי אֶצֶל הַתַּיִנוּקוֹת שָׁאַל לְאֶחָד מֵהֶם:
פֶּסֶק לִי פְּסוּקֶיךָ

(אסתר רבה ז)

פרקי מחשבה ותובנות מעשיות מכסוקי מגילת אסתר

למרות שהכל היה נראה באותה נקודת זמן אבוד לגמרי, ובפרט לפי דברי חז"ל שדורשים

על הפסוק "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה" -

שהוא לא רק ידע מה המן עשה, אלא גם מה נעשה בשמים: הוא ראה שנגזרה בשמים כליה על ישראל

ח"ו - ולמרות שלכאורה היה נראה שאסתר היא אולי

התקווה היחידה שלנו בסיפור הזה, הוא לא מתחנן אליה,

הוא לא נואש. הוא בטוח שאם היא לא תפעל בעצמה - "רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר". יהיה מישהו אחר שיושיע, למרות שכעת דבר לא נראה באופק.

יתרה מזו: מרדכי אומר לאסתר שהנפקא-מינה היחידה מהסירוב הזה תהיה בגורלה שלה - "את ובית אביך תאבדו". המסר שלו ברור: כאשר כלל ישראל נמצאים בעת צרה, יש לעשות הכל כדי להושיע ולסייע, גם אם הסיוע כרוך בסיכון-חיים ממשי. אבל יש כאן יותר מזה: הסיוע הזה הוא לא רק מעלה מוסרית, איזו מידת חסידות; זו חובה שהסירוב לה כרוך במחיר הכבד ביותר - "את ובית אביך תאבדו".

אומר מרדכי לאסתר: אם את חושבת שלעמוד בצד זה בטוח, ולהיכנס פנימה זה ריסקי, דעי לך שהמציאות האמיתית הפוכה לגמרי. לעמוד בצד זה האבדון; לעמוד מנגד כאשר כלל ישראל נמצאים בצרה - זו הסכנה המוחשית; אדרבה, להיכנס פנימה זה לא רק הצעד המוסרי ולא רק הצעד הנכון, אלא זה גם הצעד ההגיוני.

להיות בצד של כלל ישראל זה להיות בצד של הרווח וההצלה. בצד של "כל קוויך לא יבושו, ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך".

ונקודה אחרונה: "ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות" - מי יודע? הוא יודע. הוא יודע היטב מדוע היא הגיעה לאן שהגיעה. ולכן הוא אומר לה: אסתר היקרה, כל העובדה שאת נמצאת כאן, ברגע הזה, במקום הזה ובתפקיד הזה, היא רק בשביל להיכנס פנימה. זו השליחות שלך, בשביל זה נבחרת. זו לא רק הבחירה המוסרית ולא רק הבחירה ההגיונית, זו הבחירה היחידה - הבחירה שממשת את הייעוד שלך בעולם. בשביל הרגעים הקדושים הללו, הרגעים שבהם אנחנו יכולים להתמסר לכלל ישראל, התמסרות מלאה ושלימה - עבורם באנו לעולם. שנזכה.

פסוקי מחיר

למה אנחנו כאן?
הרב נעם ורשנר

אחד הפסוקים המשמעותיים ביותר עבורי במגילת אסתר מגיע באמצע פרק ד', לאחר גזירת המן, ובעיקר לאחר סירובה של אסתר להיענות לדרישת מרדכי לגשת לאחשוורוש בעניין הבהול הזה. אסתר מנמקת את סירובה בצורה מאוד הגיונית, היא אומרת שכל מי שנכנס לחצר הפנימית ללא רשות אחת דתו להמית. על כך אומר לה מרדכי את הדברים הבאים: "כי אם החרש תחרישי בעת הזאת, רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, ואת ובית אביך תאבדו, ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות".

עליית מחיר במוצש בחצות!

מעיינותיך

פזורים

במעיינותיך

התועדות חסידית שמחה

ריקודים לתוך הלילה

הרבנית ימימה מזרחי * עדן גולדמן * צביקוש ורינת

יום שני
ליל פורים | י"ג אדר ב' 2.3

21:30-02:00
נפר חב"ב

מחיר כרטיס במכירה מוקדמת 85 ₪ | מחיר מלא 100 ₪
זוכני מזון כלולים במחיר

לע"נ רחל בת נתן ומיכל בן נאים שיחיו

אחר הדברים האלה גדל
המלך אחשורוש את המן
בן המדתא האגגי וינשאהו
וישם את כסאו מעל כל
השרים אשר אתו

מלחמת מצרים, מלחמת עמלק ומה שביניהן הרב אלחנן ראובן גולדהבר

בפרשת בשלח ישנן שתי מלחמות – המלחמה על הים מול חיל פרעה, ומלחמת עמלק. בתורה נמצא יחס שונה לשתי המלחמות. בים סוף נצטוו: "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון". להחריש בלי שום פעולה, ואף לא להתפלל, "מה תצעק אלי?!" ואילו במלחמת עמלק הפוך: "והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל", ונאמר "ויהי ידיו אמונה", ופירשו "ידיו פרושות בתפילה". מהו ההבדל הרעיוני בין שתי המלחמות? אומר 'מי השלוח': יש חילוק בין עמלק לשאר האומות. שאר האומות אומרות שאין הכל בידי שמים, ותולות כל השפע הטוב שלהן בכוחן – "כוחי ועוצם ידי עשה לי". לכן אמר פרעה: "מי ה' אשר אשמע בקולו?!" – לא מכיר, לא יודע. לכן במלחמה על הים מול מצרים נצטוו להחריש, להראות שהכל בידי שמים, וזהו הניצחון. כי בישראל מבינים שהכל בידי שמים. גם התפילה שהאדם מתפלל – אינו יכול להתפלל בלי רצון השי"ת. לכן נאמר "ואתם תחרישון", כביכול אמר הקדוש ברוך הוא: הוא אינו מכיר אותי אחרי כל מה שהוא עבר? תנו לי לטפל בו לבד... כמה 'סיבובים' על הים, ואז גם פרעה יזעק "מי כמוכה באלים ה'".

עמלק, לעומתו, הוא "ירא שמים". הוא מכוסה מצדו: גם אני הבן של יצחק ורבקה – תאומי של יעקב, הוא אומר בצדקנות. אני מאמין באמונה שלימה שה' הוא בורא ומנהיג העולם, וכל מה שאני עושה הוא ברצון השי"ת. גם דברים ברויים כרציחה (ראה דרכם של נכדיו הגרמנים ותלמידיהם) ושאר נספחיה – הכל רצון ה'! כי בלא רצונו לא הייתי יכול לעשות שום דבר... הרעיון העמלקי מבוסס על הטענה שכיוון שאין האדם יכול להיות תמיד טוב, ולכל אחד יש חסרונות שקשה לו להתגבר עליהם, וגם מי שלוחם ביצרי לא יגיע לעולם למושלמות, ובסוף הוא צריך לשיר "ה' יתברך תמיד אוהב אותי" גם אם לא הגעתי לתכלית הטוב – אם כן, טוען עמלק, מדוע יש להתחיל בעבודה? אני אעשה כל מה שליבי חפץ, וה' יתברך יאהב אותי גם במעשים הרעים שאני עושה. הרי מי נותן לי כוח לעשות את כל הדברים שאני עושה, לא ה' בעצמו? אם כן, אין צורך בשום עבודה והתאמצות לעשות טוב; להפך, אפשר לעשות את כל תאוות ליבי, וה' יגיד לי "טוב עשית"!

כל הטעויות והבלבולים של עם ישראל נובעות מהבלגן הזה. אולי לא באמת צריך לעבוד, להתגבר, לעמול, לשבור תאוות? אולי ה' יתברך תמיד אוהב אותי" גם כשאני מתנהג שלא כשורה במודע? מדוע לעמול?!

על כן כל זמן שהרעיון ה"עמלקי" הזה בעולם, העצה נגדו היא להראות כי יראת שמים היא בידי האדם, והאדם צריך כל חייו עבודה ותפילה ולשם כך הוא נשלח לעולם. לכן במלחמת עמלק נזקקו לתפילה ומלחמה. לכן במלחמת עמלק צריך התגברות עבודה: "וכאשר יניח משה ידו וגבר עמלק".

אם חלילה מפסיקים לעבוד בתורה ותפילה, יש מקום לרעיונותיו – "וגבר עמלק", מושגיו נשארים לנו במוח ומעוותים אותו. אבל "כאשר ירים משה ידו", אז "וגבר ישראל", וכמבואר במסכת ראש השנה: "וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה? אלא כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי מעלה ומכוונים את ליבם לאביהם שבשמים – היו מתגברים, ואם לאו, היו נופלים". כי כן רצון ה', שמי שמברר עצמו בכוחותיו עד מקום שידו מגעת, נמנע מרע ועוסק בטוב – בתורה, בתפילה ובעבודת ה' מתוך יראת שמים – אזי מה שאין באפשרותו להגיע, לזה יושיט לו הקדוש ברוך הוא את ידו ויאמר לו: "בא אלי, בני יקר, ראי את התאמצותך להתקרב אלי, אני יודע שאתה מוגבל ביכולותיך, אבל כאן בסוף הדרך שלך אני מחכה לך להרים אותך אלי". אבל עמלק, כיוון שאינו מעוניין להשקיע כוחות בשום עבודה אלא להפך – יאבד לגמרי.

(על פי מי השלוח ותפארת יוסף איזביצא ראדוין)

ויהי בימי אחשורוש
הוא אחשורוש המלך
מהדו ועד פוש שבע
ועשרים ומאה מדינה

תתעוררי! אורה רבקה וינגרט

מה עושים כשמעבירים
שיעור והתלמידים
מתחילים להירדם? לא
נעים בכלל. אבל מה
באמת עושים? לרבי
עקיבא היה פתרון
מעניין. כשהוא היה
יושב ודורש, והציבור
התנמנם והוא רצה
לעוררם, הוא אמר: "מה
ראתה אסתר שתמלוך על

שבע ועשרים ומאה מדינה? אלא תבוא אסתר שהייתה בת
בתה של שרה שחייתה מאה ועשרים ושבע, ותמלוך על מאה
ועשרים ושבע מדינות".

ההיקש בין השתיים העלה חיוך על פניכם? מסתקרנים לפשר
הקשר? אז כנראה שרבי עקיבא הצליח לעורר גם אתכם. אבל
סביר להניח שמעבר לגימיק הפדגוגי, יש איזה עומק בהיקש
זה. כן, מעבר להשוואה המספרית ה'טכנית', יש כאן רובד
נסתר שגורם לשיתוף ביניהן, לעורר תשומת לב כך.

עניין המספר מאה עשרים ושבע מורה על שלמות. חז"ל
דורשים עליו את חייה של שרה כשלמים לטובה: "בת מאה
כבת עשרים לחטא" (כלומר, בנקיות מחטא), "ובת עשרים
כבת שבע ליופי" (חלומה של כל אישה, להישאר צעירה). גם
מאה עשרים ושבע המדינות עליהן מלך אחשורוש – וממילא
גם אשתו, אסתר המלכה – הן סמל הטוטליות, כלשון
חז"ל על אחשורוש ש"מלך בכיפה" (מגילה יא,
וברש"י: "תחת כל כיפת הרקיע").

השלמות המתוארת אצל שרה אמנו היא
רוחנית וגשמית גם יחד: נקיה מחטא ושלמה
ביופיה. גם שמה הראשון, יסכה, מצביע על
הכפל הזה: יסכה מלשון שסוכה ברוח הקודש,
ויסכה מלשון שהכל סוכין (ראוין) ביופיה. גם
אסתר זכתה לשתי המעלות האלו: היא זכתה
ושרתה עליה רוח הקודש, ומשום כך היא נמנית
בין שבע הנביאות, אך היא גם נמנית בין ארבע
היפהפיות שהיו בעולם (שאף בהן מככבת גם שרה אמנו).
ההרמוניה המוחלטת הזו בין הרוח והגשם, הנשמה והגוף,
היא מסימני ההיכר של שתי הדמויות שהתקבצו לפונדק אחד
– שרה ואסתר.

אך יש עומק נוסף לדרשה הזו. אומר בעל חידושי הרי"ם,
כי המסר של רבי עקיבא בדבריו היה "לא לבלות את הזמן".
כוונת דבריו מתבארת בחשבון הבא: אם 127 המדינות הן כנגד
127 שנותיה של שרה, אזי כל שבוע בחייה של שרה שקול
כנגד עיר אחת, וכל יום הוא כמו כפר אחד, שהרי במדינה
יש מאות כפרים. יוצא שבשעה קלה אפשר להגיע להמוני
אנשים, וממילא חבל לבזבז את הזמן בנמנום... ושוב, אם
הוורט העלה חיוך על פנינו (ולא רק כ'פורים תורה') אזי רבי
עקיבא הצליח 😊. אך העיקר, מוסר ההשכל – כל ימינו צריכים
להיות שווים לטובה. ייקור כל רגע בחיים, הוא מאבני היסוד
של בניין האישיות השלמה.

בדרכן של שרה אמנו ואסתר המלכה, אנחנו מוזמנות לשאוף
ליותר. הנגיעה בשלמות מעוררת ריצות להשתלם. ההתבוננות
בכוחו של כל רגע בחיים, מניעה למיקסום הפוטנציאל הגלום
בנפש, בכל זמן ובכל מקום עלי אדמות. הגיע הזמן להתעורר!

[ע"פ בראשית רבה נח, ג; בבלי מגילה יד, א; טו, א; חידושי
הרי"ם, פרשת חיי שרה (וכפי שמובא גם בקובץ אסיפת אמרי"ם,
חיי שרה תשפ"ה)]

משימה להתבוננות ולעבודה:

היום נבחר שעה אחת, ובה נייקר את הזמן עד מאד, נתכנן
ונקפיד לנצל כל רגע כראוי, בע"ה.

וכל זה איננו שוה לי
בכל עת אשר אני
ראה את מרדכי
היהודי יושב
בשער המלך

מאסיר על תנאי לאסיר תקווה ד"ר מרים אבנור-כהן

המן הרשע אינו מסוגל לעצור לרגע ולשמוח. הוא לא מוצא קורת רוח במעמד הרם אליו הגיע בדם, יזע ודמעות. העניין הזה הוא עבורו משחק סכום אפס: זה לא נגמר עד שזה נגמר, עד שמרדכי יכרע וישתחוה. הדבר הזה משבש את דעתו ומוביל למפלתו.

נדמה לי שאנחנו יכולים לזהות רגעים כאלה בחיינו, מקומות שבהם אנו מתקיימים 'על תנאי' או שמחים 'על תנאי'. חווים מן טשטוש תודעתי ביחס לברכה שנפלה בחלקנו. לפעמים יש לנו סיבה ממש טובה לכך: זה לא שאנחנו רשעים כמו המן, החיסרון שלנו יכול להיות ממש 'לשם שמיים', אמיתי, כואב ומיסר, כזה שכל בר דעת מכיר בו. ובכל זאת, כשמתגנבת לליבנו מחשבת "וכל זה איננו שוה לי" - כלומר, התניה הגורסת כי מתיקות הקיום תלויה אך ורק במילוי החיסרון - אנו עלולים להחמיץ את חיינו.

בעל ה'נתיבות שלום' כתב באחד ממאמריו לחג הפורים כי מידת האדם השמח בחלקו כוללת את כל המידות הטובות, ועושה נפלאות בלב האדם. אך כדי להגיע לנפלאות הללו נדרשת עבודה תודעתי. נדמה לי שחלק מכך הוא היכולת לזהות את אותה "שמחה על תנאי" בחיינו, שעלולה להכניס אותנו למאסר על תנאי, לאזוק את עצמנו בכבלים דמיוניים עד שהטוב יגיע בשלמותו.

מעניין שבשפה העברית ישנם שני ביטויים חיוביים בהקשר למושג מאסר: אסיר תודה ואסיר תקווה. השמח בחלקו הוא אסיר תודה - זו דרגה נשגבת. אך קורה שלמרות רצוננו הטוב אנו מתקשים להיות אסירי תודה, משום שהחיסרון מכאיב לנו בעוצמות בלתי נתפסות. זוהי הזדמנות להיות אסירי תקווה, ולאמץ את הצד המואר והטוב של "וכל זה איננו שוה לי" בדברי המן הרשע: השאיפה העיקשת ללא פחות מגאולה שלמה. דווקא הרגע הזה של כאב ומרירות שפורצים מעומק ליבנו יכול להפוך אותנו לאסירי תקווה: נזעק זעקה גדולה ומרה שכולה כיסופים בלתי מתפשרים לגאולה שלמה, ובצד זה - גישה הפכים: נחוש שכל זה, גם ברגעי כאב וחסרון, בהחלט שווה לנו.

כולם רוצים להיות בשמחה! ועם כל זאת, נראה שזאת מידה קשה ביותר להשגה. מדוע אנחנו לא שמחים?

טעות נפוצה היא שאנחנו שמחים בעקבות 'מה שיש לנו'. כאשר יהיה לי מה שאני צריך, כסף, מעמד, נחת, אז אהיה בשמחה. אבל מתי 'יהיה לי'? הרי תמיד חסר משהו, תמיד יש בעיות, יש פרנסה אבל חסר נחת, יש נחת אבל חסר

בריאות, וגם אם יש הכל, הרי "אוהב כסף לא ישבע כסף", ו"אין אדם מת וחצי תאוותו בידו". בצורה הזו אף פעם לא נגיע באמת לשמחה.

צריך להבין שזו עובד הפוך. אתה לא בשמחה בגלל מה שיש לך, אלא 'יש לך' כי אתה בשמחה. כשתלמד להיות בשמחה, ייפקחו עיניך ותראה את היש הגדול שיש לך, תודה עליו ותתמלא בשמחה.

אנחנו שמחים לא בגלל מה שיש לנו, אלא דווקא מההבנה שבעצם 'אין לנו'. כלומר, השאלה היא מהי הנחת היסוד שלך. האם

הכל מגיע לך, ואתה בעצם תמיד במינוס כי אין לך ממש את הכל, או להיפך: לא מגיע לך כלום,

ולכן אתה תמיד בפלוס כי כל מה שיש לך זה חסד ורחמים.

במכתב ייחודי, מלפני יותר ממאה וחמישים שנה,

כותב ה'בית אהרן' מקרלין (ויש המייחסים את המכתב

לאדמו"ר רבי העניך מאלכסנדר שבפולין),

דברים כדברנות (בתרגום מיידיש):

יהודי שאינו בשמחה הרי הוא כפוי טובה לשמים! מהי עצבות? מגיע לי, חסר לי, הן

בגשמיות הן ברוחניות, הכל אני! הגוף נהיה כבד, נשכב לישון, אינו יכול לסבול את עצמו, ואינו יכול

לסבול אחרים, כועס על עצמו...

שמחה היא לב שבור, הרי לא עשיתי מאומה, ובכל זאת אני חי בעולם ונושם את האוויר, אם כן אני בשמחה. הרי לא התחלתי לעשות כלום, אז חוטפים תפילה, לימוד, מצוה, מרגישים יהודי אחר, ושמחים איתו.

שורש השמחה נעוץ ב'אין'. כשיהודי יודע שמצד עצמו לא אמור להיות לו מאומה, ומיום היוולדו הוא נברא וחי בחסד ורחמים על כל צעד ושעל -

הוא מודה ושמח על כל היש, בין בגשמיות ובין ברוחניות. הוא פחות עסוק במדידה עצמית אובססיבית באיזו מדרגה הוא נמצא או כמה נכסים יש לו לעומת אחר, אלא שמח על עצם זכותו להיות בעולם הזה ולעבוד את ה'.

בצורה הפוכה מהמחשבה הרגילה, השמחה באה דווקא מתוך שפלות וענווה ולא מתוך יש וגדלות, כדברי הכתוב "ויספו עֲנִיִּים בְּה' שְׂמֵחָה" (ישעיהו ט).

המן הרשע עמד על גג העולם, בעושר וכבוד, והגיע לשיא הפסגה בכבוד המלכותי שחלקה לו אסתר המלכה בסעודה אישית עם המלך, אך הוא איבד את שמחתו מיד - רק כי יהודי בשער לא השתחוה לו: "ויצא המן ביום

ההוא שֶׁמֶח וְטוֹב לֵב וְכִרְאוֹת הֶמֶן אֶת מְרַדְּכִי בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְלֹא קָם וְלֹא זָע מִמֶּנּוּ וַיִּמְלֵא הֶמֶן עַל מְרַדְּכִי חֲמָה". שמחתו נבעה מתוך גאווה וגדולה, ולכן לא החזיקה מעמד לרגע.

יש לו הכל - ואין לו כלום. "וכל זה איננו שוה לי", הוא ממשיך ואומר, כי מי ששמח רק בגלל היש, 'אין' לו באמת כלום. אבל מי ששמחתו נובעת מה'אין' הוא תמיד שמח, ומעורר גם שמחה למעלה, זוכה ורואה בשפע

וחסד האלוהי עליו תמיד.

ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה

שמחת האין הרב ישראל קושמרוסקי

**רק בבית התבשיל:
סעודת פורים חמה לאביונים,
בעיצומו של יום הפורים!**

מתנות לאביונים שלך סעודת פורים שלהם

עלות סעודות פורים

שתי סעודות פורים - מתנות לאביונים

שולחן	משפחה	שני ילדים	ילד
₪ 720	₪ 432	₪ 144	₪ 72

עם המתנות לאביונים שלך, 'בית התבשיל' מעניק **בשליחותך** סעודות חג מהודרות ומשמחות לאלפי משפחות וילדים רעבים **בו ביום**, כדי שגם להם יהיה פורים שמח!

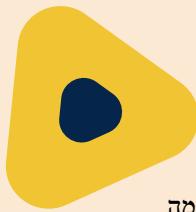
השמחה שלהם מחכה לך
1800-350-535
לתרומות באתר: www.bhi.org.il

**בית
התבשיל**
שלא ישאר יהודי רעב

לא רלוונטי

מוריי ורבותיי!

חסד עשה איתנו ה' יתברך שזיכה אותנו לראות ממש בעיניים את סיפור המגילה. מה יותר רלוונטי לפורים, מוריי ורבותיי, ממלחמה בפרס? נס פורים עולה ועומד מוחשי כל כך השנה. מצד אחד מלך גוי שמוּלך בכיפה (לא ברור כל כך כמה הכיפה גדולה, אולי כיפת שקל, אבל עדיין כיפה). וכן, גם הגמרא מתלבטת אם אחשוורוש היה מלך טיפש או חכם, ממש מתלבש עלינו בול. ומהצד השני ח'אמנהאי יימח שמו, הצורר הפרסי, שרוצה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים. תחשבו על זה, מוריי ורבותיי, הרי כבר אלפי שנים אין כאן עמלקים טהורים והמן האגגי שייך להיסטוריה הרחוקה והלא-רלוונטית. ככה יוצא שאנחנו קוראים כל שנה את המגילה ושואלים את עצמנו על מה בדיק אנחנו שמחים? אבל לרקוד ולשיר זה אף פעם לא מזיק, וגם לשתות קצת זה נחמד בכל מקרה, ופורים זו ממש אווירה סבבה, אז אנחנו לא מטרידים את עצמנו עם השאלה הזאת.

אבל השנה סיפור המגילה יוצא מהקלף אל המציאות ואל החיים שלנו.

איזו זכות!

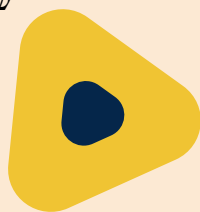
“ארררררררררר”!!!!!!
הסמארטפון עף בקשת והתנפץ על הקיר, מצטרף לעשרות סמארטפונים שכבר שכבו שם. “אל תגיד לי ששוב ראית שיעור ביוטיוב על הקשר בין המלחמה באיראן לנס פורים!”
המן ישב על הספה בעיניים מזורגגות, בוהה באוויר. הוא אפילו לא טרח לענות.

אחשוורוש לא קפץ לבקר כבר הרבה מאוד שנים, וטוב שכן, אין סיכוי שהוא היה מזהה את האיש החזק ביותר בממלכת פרס. הרשע מספר אחד בהיסטוריה היהודית קיבל צורה של בטטה רקובה. העיניים שקעו בחורים שלהן ומסביבן הופיעו צלליות שחורות ושקיות של חוסר שינה. במקום הזקן המפואר כיסו עכשיו את סנטרו של המן זיפים מרושלים, ותספורת רצינית ממש לא הייתה מזיקה לו. הוא ישב על הכורסה בנעלי בית, חולצת טריקו וטרנינג, והכרס הרצינית הוכיחה שהוא כבר לא מוביל סוסים בזמן האחרון.

“למה אתה עושה את זה לעצמך? כל השיעורים האלה הם פשוט מזוכים”.

המן עדיין לא ענה. לזרש נמאס, ממש נמאס, היא נעמדה מול המן כשיד אחת מחזיקה מטאטא והשנייה על המותן, הפוזיציה שהייתה מטילה עליו אימה גם בימים היפים שלו. “מה הסיפור שלך?”

המן היה כל כך מיואש שהוא אפילו לא הצליח להיבהל. “תעזבי אותי. השנה אני מתקשר למרדכי ומודיע לו שאני מחוץ לעסק, שימצא לעצמו רשע אחר! די! נמאס לי!”
“אמאאאאאאאאאא, מה יש לארוחת ערב? מה זה? אבא מה יש לך? אמא, מה יש לאבא?”
“שקט דלפון, אבא שוב בדיכאון”. דלפון העיף מבט לפינה, בוחן

את עזמת הסמארטפונים.

“חלאס! מאז שהתחיל הסיפור עם איראן הלך לנו אבא. אני אומר לך, השנה הוא לא ירשה לנו להשתתף במגילה, נכון? שלא תחשבו שלא שמעתי הכל. אין מצב אבא, אם הם לא קוראים אותנו בנשימה אחת וכמעט נחנקים הלך לי הפורים”.

“ראית את הילד? אתה עושה לו טראומה, רשע אחד”.

“הלוואי שהייתי רשע! הלוואי שהייתי רשע! אבל עכשיו היהודים האלה סוף סוף אמרו את מה שהם חשבו כל הזמן ולא אמרו, שנלך כולנו לעזאזל אמן”.

“מה הם אמרו?”

“לא רלוונטי, זה מה שהם אמרו. חוצפנים! לרשע הכי גדול בהיסטוריה הם קוראים 'לא רלוונטי'”.

“יוראו! מה נסגר איתכם? גם להיות תלוי בשקט אי אפשר בבית הזה! אבא, תתעורר! אתה כבר אולד-פאשן כבר בערך 2500 שנה”.

“ויזתא תיזהר עם איך שאתה מדבר לאבא שלך, אחרת אני מורידה אותך מהעץ והשנה יהיו רק תשעה ילדים תלויים”.

“טוב, טוב. אבל אבא באמת כבר לא רלוונטי”.

“אתם לא מבינים כלום! מה נראה לכם, שאני עובד בקטן כמו כולם? אני עובד בהכי גדול שיש! ואני ממש לא מתכוון להיות רשע חד-פעמי. כל הקטע זה להיות רשע נצחי. נראה לכם שאחרי שתלו אותי הם סיימו איתי? כל שנה אני ממשיך להכות בהם מחדש, וכל שנה הם אמורים לתלות אותי שוב. ועכשיו חבורת החולרות האלה מספרים לי שכבר שנים אני לא רלוונטי. קלטתם? הם יגידו לי שאני, המן בן המדתא, לא רלוונטי. ותתלו אותי אם הם לא עושים את אותו הדבר למרדכי ואסתר. כאילו שגם הם לא רלוונטיים”.

אז השנה אני מתקשר למרדכי שיוציא אותי מהסיפור, ואם הם רוצים שיכניסו את ח'אמנהאי הזה יימח שמו, רשע בלאי שלא מגיע לעפר שמתחת הקרסוליים שלי. אל תדאגו אני כבר אמצא לי מגילה אחרת לעבוד בה”.

“נו, אבא, בחייך, אתה לא באמת תעזוב, ואתה לא באמת חושב שאתה עדיין בעניינים”.

“תקשיב לי, ותקשיב לי טוב. בתור אחד שאחראי על הבלגאן אני אסביר לך. הסיפור שלנו קורה כל שנה מחדש לכל היהודים בכלל ולכל יהודי ויהודי בפרט. אם הם היו מסתכלים טוב פנימה והחוצה הם היו מגלים שכל שנה אני מנסה להשמיד אותם, וכל שנה מרדכי ואסתר פותחים להם פתח לגלות שאפשר בהחלט לנצח אותי. ככה הם אמורים להתקדם משנה לשנה עד המשח”.

אז השנה הם החליטו לפטר אותי למפרע. חיים בטרט”.

“זהו. את המבט הזה אני מכירה, אבא שלכם נדלק על משהו”.

“זה גאוני! הם עשו לי את רוב העבודה! כל מה שצריך זה פשוט להתלבש על מה שהם חושבים ממילא. השנה אני אספר להם שכל הסיפור של המגילה כבר לא רלוונטי לחיים שלהם, נראה אותם מנצחים את זה!

ח'אמנהאי, חכה לי!!

הדמיה להמחשה בלבד

חוקים

ADERET

ירושלים

מגדלים - OUT - בוטיק - IN

בעוד שירושלים מתמלאת במגדלי מגורים רבי-קומות, אדרת ירושלים מציעה חוויית מגורים אחרת. בנייני בוטיק בני 7 קומות, עם מרחב, חיי קהילה איכותיים וסביבה ירוקה בשכונה חדשה ובמיקום מושלם.

דירות גן ופנטהאוזים

החל מ- ₪4,990,000

מכביש בגין 2 דק'

מהרכבת הקלה 2 דק'

חניה ומחסן לכל דירה

תנאי תשלום 10/90 פטור ממדד

073-7024480

סלעית נדל"ן **RA** **ום אדרת** מבטיחים ומקימים

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

שבוע מכירות מטורף נוסף

DREAME
שואב אבק
רובוטי
עוצמתי
Dreame L40
Ultra AE
במקום 3,790 ₪
2,990 ₪

dyson
שואב אבק אלחוטי
שוטף דיסון
washG1 WR01
במקום 1,590 ₪
1,290 ₪

Shark
שואב אבק אלחוטי
עם מערכת ריקון
וטעינה אוטומטית
Detect pro IW3613
במקום 1,450 ₪
1,190 ₪

ELECTRA PRO
מכשיר לניקוי כתמים
וחיטוי
בקטור
W08-01Y
במקום 1,190 ₪
899 ₪

ELECTRA
שבת
בר מים
אלקטרה
שבת למהדרין
מים חמים
וקרים
לכל השבת

במקום 3,190 ₪
2,490 ₪

כולל התקנה

אלקטרה
מגהץ קיטור אנכי/אופקי
כולל קרש גיהוץ
אלקטרה
שנתיים אחריות
במקום 799 ₪
599 ₪

ניסיון 30 ימי

TT 1000

Tefal
מגהץ
קיטור
ספאל
SV6116
הספק W 2200
משאבת מים 5.3 בר
במקום 499 ₪
399 ₪

KENWOOD
מיקסור קנוד
קערת
נירוסטה
1000 וואט
מחיר מיוחד
799 ₪

KHM505

ELECTRA PRO
מכונת קפה קפסולות
COFFEE MACHINE
במקום 1,890 ₪
1,590 ₪

ניסיון 30 ימי

100 קפסולות מתנה!

BF100

אלקטרה
מכונת קפה
סוחנת
אלקטרה
מארז 1 ק"ג
פולי קפה קדם
מתנה!
במקום 1,490 ₪
1,190 ₪

3565

magimix
מעבד מזון
עוצמתי
1-16
CS4160
PLUSN
במקום 1,090 ₪
890 ₪

אלקטרה
מיחם חשמלי
לשבת
30 כוסות
ZJ-68
במקום 249 ₪
179 ₪

ניסיון 30 ימי

אלקטרה
פלטת שבת מתקפלת
6 סירים
במקום 169 ₪
149 ₪

BW7545IL

אלקטרה
פלטת חימום לשבת 6 סירים
במקום 159 ₪
129 ₪

KW-2032

Haier
מקרר האיר
דלתות 4
421 ליטר
HRF4494FW
שנת אחריות (1+3)
59 חסות
4
2,990 ₪
במקום 3,140 ₪

SHARP
מקרר שארפ
מקפיא עליון
315 ליטר
SJ-S430-SS
במקום 2,190 ₪
1,990 ₪

מקרר 4 דלתות
דלתות נירוסטה
362 ליטר
NAK NF4400IX
במקום 2,250 ₪
1,749 ₪

אלקטרה
מקפיא
3 מגירות
803W EL
במקום 899 ₪
699 ₪
מקפיא
6 מגירות
806W EL
במקום 1,190 ₪
888 ₪

BOSCH
מדיח כלים
רחב
12 מערכות
כלים גימור
נירוסטה בוש
SMS25A107E
שנת אחריות (1+4)
199 חסות
5
2,290 ₪
במקום 2,490 ₪

SIEMENS
מדיח כלים
אינטגרלי
מלא
13 מערכות
כלים סימוס
SN615X07AF
שנת אחריות (1+4)
199 חסות
5
במקום 2,890 ₪
2,390 ₪
אינטגרלי מלא

SAMSUNG
מקרר הפוך
מקפיא תחתון
סמסונג
344 ליטר
RB35C6225BK
במקום 5,490 ₪
4,990 ₪
גימור
זכוכית
שחורה

אלקטרה
מקרר 4 דלתות
אלקטרה
600 ליטר
נפח ענק
EL685N
במקום 4,190 ₪
3,590 ₪

BOSCH
מכונת כביסה
פתיח קדמי
1-8 ק"ג
בוש
WGE03207FR
שנת אחריות (1+4)
199 חסות
5
1200 סל"ד
8 ק"ג
1,995 ₪
במקום 2,290 ₪

מכונת כביסה
פתיח חזית
1-8 ק"ג
8 ק"ג
GL8 - WMQ8W
במקום 1,190 ₪
899 ₪

אלקטרה
מייבש
כביסה
אלקטרה
8 ק"ג
EL 8860
שנת אחריות (1+4)
199 חסות
5
במקום 899 ₪
599 ₪

Hoover
מייבש כביסה
8 ק"ג הובר
HLEV8DGISR
במקום 1,290 ₪
990 ₪
שנת אחריות (4)

ELECTRA
תנור מיקרו בנוי
ותנור אפיה בנוי
50 ליטר
72 ליטר
למטבח מושלם
לצלוחות,
לאפות,
לחמם ולהפשיר
בלי לחכות
2,990 ₪
במקום 4,280 ₪

Electrolux
תנור אפיה
בנוי
אלקטרוֹלוֹקס
תוצרת גרמניה
EOH6423K
במקום 2,190 ₪
1,949 ₪

Sauter
תנור
אפיה
בנוי
סאוטר
70 ליטר
SBI640
במקום 1,390 ₪
1,290 ₪

אלקטרה
מיקרוגל דיגיטלי 25 ליטר
EEG100137SL
במקום 529 ₪
429 ₪

SIEMENS
כיריים
אינדוקציה
4 מוקדי
בישול
60 ס"מ
חד פאזי
EU611BEB5H
שנת אחריות (1+4)
199 חסות
5
במקום 1,990 ₪
1,790 ₪

אלקטרה
כיריים
גז
4 להבות
נירוסטה
EL4034N
במקום 399 ₪
277 ₪

אלקטרה
כירה חשמלית קרמית כפולה
8202A
במקום 249 ₪
199 ₪

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-21:30 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

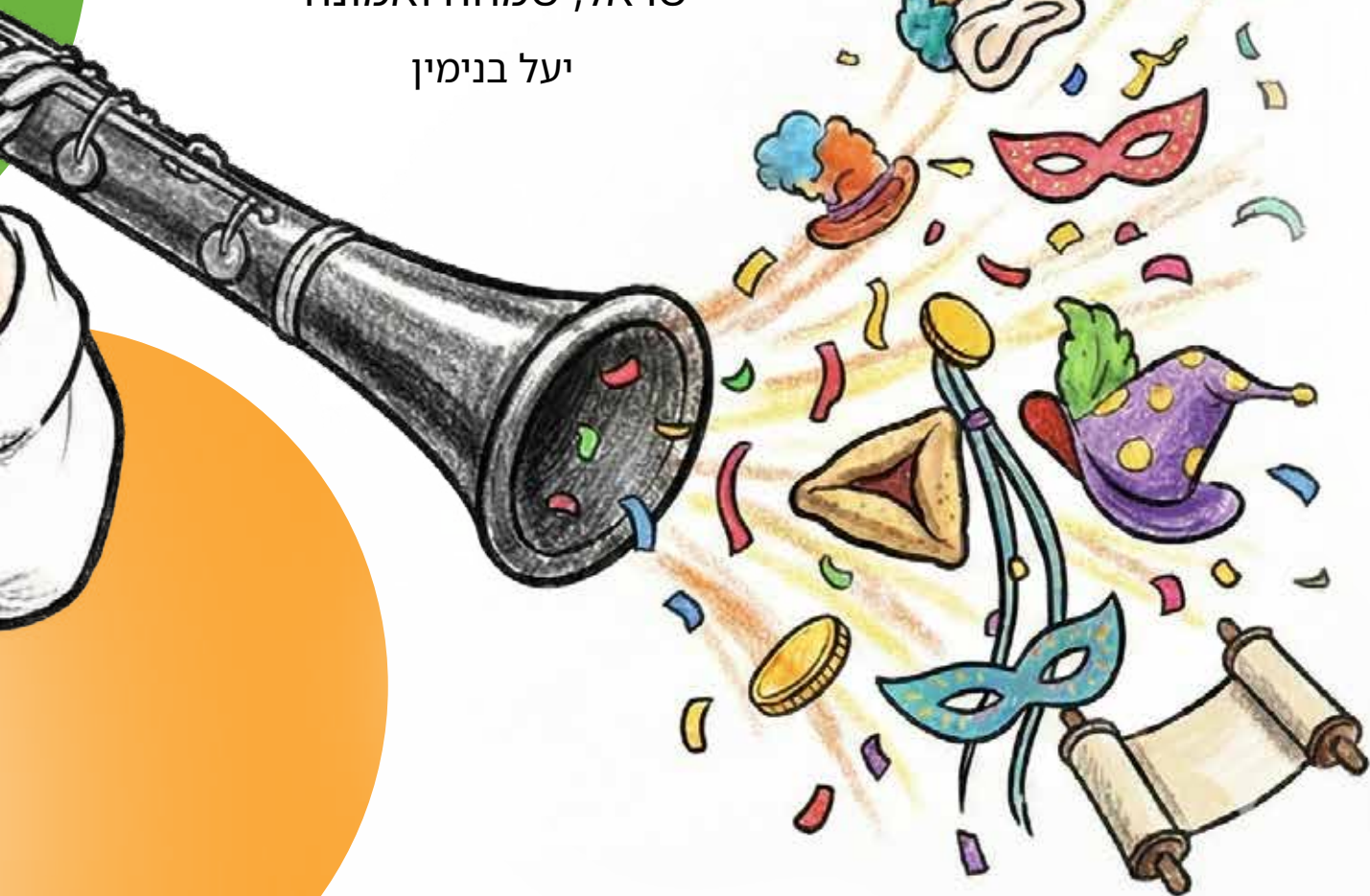
PAYNGO.CO.IL

*5018

בתוקף עד- 2.3.26 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי
10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התמונות להמחשה בלבד | המחיר
הקודם של המוצר שבמבצע היה בתוקף לפחות יום

האיש עם הקלרינט, החיור והפאות
מרקיד ומשמח יהודים ממירון דרך
החוות בשומרון ועד תולדות אברהם
יצחק • הוא כבר הספיק לשכוח את
הקלרינט בדרך לחתונה ולאלתר
סיפור חסידי משל עצמו • איך הוא
מצליח **לשתות בפורים עדלאידע**
וגם לנגן עד לב השמים? ומה הוא
עשה **כשלא הצליח לנגן מרוב בכי**
בהלויית החבר שנפל בעזה • **ידידיה**
קליין, מקים להקת 'אהללה' חוצת
המגזרים, בראיון פורימי מלא אהבת
ישראל, שמחה ואמונה

יעל בנימין

טעכ זיד

פיקלניס

מרת חסידות והתוועדות - אמרת ניגונים חסידיים. אמרת ניגונים חסידיים - אמרת קלרינט. יש משהו בצלילים שמפיק כלי הנגינה הקטן, שנבנה באירופה פחות או יותר סביב שנת לידתו של הבעל שם טוב הקדוש, שמצליחים לקחת אותך לשמחת עולם או ללב נשבר, לניגון התכוננות ועד לשמי שמים.

מאז שהיה ילד קטן, ידידיה קליין נמשך לצליליו של "צינור השפע עם כפתורי הכסף", כמו שהוא מכנה אותו בחיבה, ולא פחות מכך - לשפע העצום של ניגונים מחצרות חסידים שכמו הולחנו במיוחד עבורו. כבר בתור ילד הוא זוכר שעות ארוכות של ניגונים משותפים עם בני המשפחה סביב שולחן השבת. "במשך כל ילדותנו, אני ואחי היינו אוהבים להסתכל על מוסא ברלין, אחד מאמני הקלרינט הגדולים, ולראות איך הוא מנגן. מוסא הוא חבר של סבא שלי, הרב יוסי שריד, מאז שלמדו יחד בישיבה בכפר הרא"ה, ואפשר לומר שממש גדלנו עליו. היינו תמיד פוגשים אותו בחתונות, או בהילולות של משה רבנו ב' אדר במירון, שם הוא גם היה נותן לי לעלות לבמה ולהחליף אותו לכמה דקות של נגינה", הוא נזכר בערגה.

כשהיה בן שמונה שנים בלבד החליט ידידיה שגם הוא צריך "צינור של שפע", אבל ההורים חשבו שזה עדיין מוקדם מדי והוא נאלץ להסתפק בחלילית. זמן לא רב אחר כך, קרוב משפחה נתן לו להתנסות בנגינה בקלרינט. "הוצאתי צלילים ראשונים והתמלאתי בהתרגשות אדירה". ההתרגשות הזו, היא כנראה שגרמה למשפחת קליין להיזכר בקלרינט הישן הורוק בארון של בני הדודים, שלא נעשה בו שימוש כבר זמן רב, ולבקש מהם לקחת אותו בהשאלה. "הקלרינט הגיע אלי בחג סוכות תש"ע, בדיוק באושפיזין של יוסף הצדיק. שלפתי אותו בזריזות והתחלתי לנגן את הניגון 'רחמנא דעני לעני, ענינא', הוא נזכר בהתרגשות, "ומארתו רגע ידעתי שאני לא עוזב אותה לכל החיים".

"התאמתני המון, 'חפרתי' לכולם עד שלאמא שלי כבר כמעט התפוצץ הראש, ואז אבא היה יוצא איתי החוצה להמשך האימונים. אבא שלי הוא יהודי מלא יידישקייט", הוא מציין בהערכה, "הוא מאוד חי את השירה. בכל הדיקט ל'ג בעומר, פורים או שמחות משפחתיות הוא תמיד היה הזמר, ומגיל קטן היה דוחף לי מיקרופון ומצדף אותי אליו". לאחר תקופת התנסות כאמן אורח, ידידיה הוזמן לראשונה לנגן במופע סולו כשהיה בן 13 וחצי בלבד. "קרובי משפחה הזמינו אותי לנגן ביום הולדת של סבא שלהם שמאוד אוהב

חבר סיפר לי שיהונתן לובר, חבר שלנו מהישיבה, נהרג בעזה. לאחר זמן קצר אני פתאום רואה על הצג הודעה מאמא שלו: 'כמו שליווית אותו לחופה, בוא תלווה אותו עכשיו עם אותם ניגונים לחתונה של מעלה...!'

כליזמרים. ישבתי אתם במסעדה וחיכיתי כל הערב לתורי, וכשהגיעה העת ניגנתי כמה צלילים בקלרינט. הסבא היה מאושר, וגם אני", הוא נזכר בחינך.

"כשהייתי בכיתה ח', הגעתי ליום היכרות בישיבת 'נחלת ישראל' במגדל העמק", הוא עובר לצליל הבא בסולם. "בהשגחה פרטית, זה היה בדיוק בזמן שבו נערכה בישיבה התוועדות "ט כסלו". בפרץ של ביטחון עצמי חריג לגילו הוא החליט להצטרף לנגנים, וההחלטה הזו התקבלה בחום על ידי הקהל. "התקבלתי לשם בזרועות פתוחות, וברגע שנכנסתי לישיבה כבר הפכתי לנגן הקבוע. שם גם הכרתי את עמית חניה, שהוא עד היום המתופף שלנו בלהקת 'אהלה'. "הוא תותח על", מחמיא לו ידידיה, "כל כלי שישימו לו, הוא ידע בדיוק איך הוא צריך להישמע ומה צריך לעשות בו".

אתנחל בתחפושת בתולדות אברהם יצחק

"בישיבה במגדל העמק היינו מנגנים המון", הוא נזכר בגעגוע. "בהתוועדות, בחנוכה, בפורים ובכל הזדמנות. בנינו הרכבים מוזיקליים שהלכו וגדלו, הישיבה הבינה כמה טוב זה עושה ונתנו לנו הרבה מקום ופרגון, בפרט הרב שניאור זצ"ל, ראש הישיבה. פעם אחת באנו אליו ברוב חוצפתנו ואמרנו לו שבחורץ מציעים לנו תשלום כזה או אחר, והוא אמר: 'אני אשלם לכם, העיקר שתישארו ותנגנו פה'. הרב שניאור תמיד היה דמות מאמינה ודוחפת, ואני יכול להגיד שבמידה רבה בזכותו הגשמת את החלום".

ההיתקלות שקרתה לידידיה בשנות הישיבה בין הקלרינט לבקבוק היין, הביאה אותו להסיק כמה מסקנות משמעותיות להמשך הדרך בנושא. "כשהייתי בכיתה ט' הייתי אצל הרב שניאור בסעודת פורים. משהו ניסה לדחוף לי קלרינט ביד בזמן שהייתי בשיא השכרות, וזה לא נגמר טוב...", הוא אומר בחצי צער וחצי צחוק. "אבל זה גרם לי להגיע למסקנה חזקה: בפורים צריך להיות משוחרר מכל החיצוניות, להיות רק מה שאנחנו באמת, בלי אף כלי. מאז אני לא נוהג לנגן ביום פורים עצמו, רק בלילה".

"כשהייתי בכיתה י"א, יום אחד הרב שניאור בא אלינו - החבורה המנגנת של הישיבה - והנחית עלינו פצצה של שמחה: 'הבן שלי התארס, ואתם הנגנים'. הוא לא ויתר לנו, וזה מאוד שימח אותנו. כבר משך זמן הרגשנו שאנחנו רוצים ומסוגלים להקים להקה, אבל לא מצאנו את ה'נחשוני' שיקפוץ ראשון ויזמין להקה חסרת ניסיון. הרכבנו צוות, עשינו

כשהקלרינט נשכח בדרך לחתונה

את הדרך. אני למדתי מהסיפור הזה שאנחנו צריכים תמיד להיות רגועים", הוא מסכם את המסקנות שהסיק, "לדעת שאנחנו בידיים של ה' בכל נושא בחיים".

את המסקנות הללו חשוב לו גם להעביר הלאה, לכל מי שמתעניין בלהקה. "לפעמים יש הורים של חתנים וכלות שאומרים לי שמאוד חשוב להם שנגיע כולנו, כל חמשת הנגנים. זה כמובן התכנון מראש בכל אירוע, אבל בסופו של דבר לא הכל בידיים שלנו ולפעמים יש תקלות. תמיד אני אומר לאותם הורים: 'אם אתם לא מאמינים שאתם בידיים של הקב"ה, אתם תראו שדברים ישתבשו'."

"רואים את זה עין בעין: כשאנשים חושבים שהם מנהלים את העולם, לפעמים הזמר נהיה חולה או שיש כל מיני תקלות. אני עצמי התחתנתי בתחילת הקורונה", הוא מספר, "בהתראה קצרה הקדמתי את החתונה בשבוע, ואחרי כל החלומות שהיו לי כל החיים על 'מי ינגן בחתונה שלי', וההרכב שאספתי בקפידה אחד אחד, בסוף באותו יום הייתי צריך לשלוף את מי שרק היה יכול להגיע. מי שהצליח הגיע לחופה ומי שלא - הגיע אחריה, והחתונה הייתה שמחה עד לב השמיים. צריך פשוט להרגיש בידיים של ה'", הוא אומר. "זה נכון כל השנה, אבל אם כבר מדברים על פורים, אז בעיניי זו ממש המהות של החג".

האמונה והביטחון שדידיה מתאר נדרשים במצבים של תקלות ובלת"מים, אבל הם נדרשים פי כמה במצבים בהם כאב ושבר מתערבים עם השמחה. במצבים הללו, תפקיד הנגנים הוא להרים את האווירה ולהעלות אותה מעלה מעלה בכל הכוח.

"לפני כמה שנים הייתה חתונה מרגשת מאוד של חבר קרוב מיצהר", הוא מספר, "שאיכד את אשתו כמה חודשים אחרי חתונתם, ולאחר תקופה התחתן עם אחרות. הגעתי לנגן שם עם אבא שלי, התחלנו עם הניגון 'ויהיו זרע' והצליל פשוט לא יצא. הדמעות שטפו את כל הפנים ולא הצלחנו לנגן".

מאז פרוץ המלחמה, אירועים מהסוג הזה, שמחברים כאב עם ניגון ועצב עם שמחה, הפכו לדבר נפוץ הרבה יותר. "יום אחרי

"פעם אחת נסעתי לחתונה ב'בית הברכה' שבגוש עציון", מספר ידידיה על אירוע הממחיש את הגישה של אמונה וביטחון בה' בכל הקשור לעבודה ופרנסה. "יצאתי כרגיל בשעה מוקדמת מביתי בישוב חרשה, עם אשתי והילדות שלנו. כשהיינו כבר ממש קרובים למקום, פתאום אחזה בי בהלה: אני חושב שלא הבאתי את הקלרינט! בדקנו וחיפשנו בכל פינה ברכב, והוא אכן לא נמצא. מה עושים? התקשרתי למוסא ברלין, 'הסבא של כולנו', שגר באלון שבות. אמרתי לו: 'מוסא, אני בדרך לאירוע ואני בלי קלרינט!'. הוא אמר לי: 'תיכנס הביתה ותבקש מאשתי את הקלרינט השקוף'."

ידידיה עשה כהמלצתו, ואכן הקלרינט השקוף והיפה עשה את העבודה, והשמחה הגדולה תועדה בסרטונים שנשלחו למוסא כאות הוקרה. "מוסא הוא איש של ענווה", אומר ידידיה, "הוא כתב לי בתגובה: 'לא ידעתי שהקלרינט מנגן כל כך טוב'... עניתי לו שהוא הצינור של כולנו, והראשון שסלל

הרבה חזרות והתחלנו לרוץ. מאז התחילו להזמין אותנו גם חבר'ה מהגבעות ומישיבות נוספות, בהמשך הצטרף אלינו גם אליאסף ניצן, הזמר שלנו, ועד היום אנחנו ממשיכים עם אותה חבורה".

"הפעם הראשונה שהגעתי לנגן בחתונה הייתה בכיתה ט'", הוא חוזר רגע למסלול ההתפתחות המוזיקלית. "זו הייתה חתונה של זוג מהציבור החרדי, שחיפשו בה קלרינט. הצטרפתי לשייע גרוס ויואלי קליין, צמד משמעותי מאוד בציבור החסידי עד היום. הגעתי לבני ברק באוטובוסים, ילד צעיר מיהודה ושומרון, אבל הסתדרתי, ולאט לאט כמות האירועים הלכה ועלתה".

מגיל די צעיר התוודע ידידיה מקרוב לטישים בחסידויות השונות במאה שערים. עם הזמן הוא הכיר שם כל מיני דמויות, ויום אחד משהו ממכריו באזור הזמין אותו לבוא לנגן בטיש של חסידות 'תולדות אברהם יצחק' במוצאי יום כיפור. "הוא אמר לי להגיע בלבוש חסידי מלא, 'שירגישו שאתה חלק מהם' ואכן כך עשיתי, אבל שטריימל לא היה לי, אז הגעתי בלי... הרב'ה, שחשב שאני חלק מהחסידות, סימן לי עם היד על הראש: 'איפה השטריימל שלך? להיות בטיש בלי שטריימל זה לא שייך'. למזלי החסידים שם הרגיעו את האווירה והסבירו לכולם ש'הוא סתם ברסלבר, זה בסדר...'.
אחר כך הביאו אותי לקבל מהרב'ה ברכה, ואז אלתרו לי שטריימל ודחפו אותי לתור, בבחינת 'והמן נדחף', הוא אומר בצחוק.

ניגנתי בתפילת הלל מוזיקלית עם הרב אורי סעייד בכיכר החטופים, והרגשתי שם תחושת שליחות. כשהסתיימה התפילה, פתאום הגיע אלי יהודי עם אור בעיניים, אחד כזה שנראה כביכול לא קשור לאירוע, ואמר לי: בחיים לא הנחתי תפילין, אתה יכול להניח לי?..."

"מבחינתי, לנגן בתולדות אברהם יצחק זה היה חלום ילדות. אני זוכר שאבא שלי היה לוקח אותנו לטישים כבר מגיל שנתיים, וזה היה בשבילנו 'אור האורות' וכיף חיים. זכינו שם להרבה ברכות, וזו החממה החסידית הכי בווערת שאני זוכר מהילדות.

לפני כמה שנים ניגנתי עם אבא שלי בהקפות שניות ביישוב מלאכי השלום", הוא נזכר בעוד סיפור קטן, "בתקופה שזה עדיין לא היה יישוב אלא חוות בודדים. בשעה די מאוחרת, כשהאירוע כבר היה לקראת סיום, התקשר אליי משהו מהחסידות ואמר שאם אני רוצה אני יכול לבוא לנגן שם בהקפות שניות, כי הטיש עדיין ממשיך. אבא שלי כבר תכנן ללכת לישון, ורשיון נהיגה עוד לא היה לי אז, אבל כשהוא ראה את גודל הרצון שלי הוא הסכים בשמחה לקחת אותי. נסענו ביחד, ניגנתי שם וזה היה אירוע מרגש מאוד".

בלי חשבויינעס של ענליק

"אנחנו יודעים הרבה גלים ומשברים", הוא מתאר את המציאות המוכרת לכולנו, "וצריך לדעת לקום מהם, לשמוח ולהתחדש בכל רגע. בכל חתונה שאני מגיע אליה, אני מחפש למצוא את האור המיוחד שלה, של החתן והכלה המסוימים האלה, ולהתחזק ולזכור כמה כל אירוע כזה עושה טוב לעם ישראל. חשוב לי לתת הרבה חיות וכוח לעם ישראל בכל רגע, גם במצבים 'שבורים' כמו בחתונות של אחים של פצועים, של משפחות שכולות או של אלמנות שבוחרות להקים את ביתן מחדש. כל אירוע כזה הוא דבר עצום", הוא אומר, "זה לא פשוט, אבל אנחנו יהודים, ואנחנו לומדים לעשות את זה, וזו זכות גדולה".

"ר' נחמן אומר: 'בעניין השמחה, על פי משל, למשוך את העצבות לתוך המעגל של השמחה'. לדעתי זה ממש העניין של פורים: לקחת את כל העצבות של כל השנה לשמחה של פורים, להתרומם איתה ולהתחיל מחדש. בעניין יהודי צריך לדעת להיות כמו הקלרינט: לפעמים בוכה ולפעמים צוחק, ולפעמים גם צריך לדעת לעשות את המעברים האלה מאוד מהר".

למרות הזרימה שהוא חי בה בדרך כלל, בפורים יש לידידיה כללים מאוד ברורים ביחס לזמני הנגינה, כאמור, המבוססים על נסיונות עבר בלתי מוצלחים. "כשהייתי בכיתה י' נסעתי לנגן בישיבה מסוימת בירושלים לביל שושן פורים, וזו הייתה טעות. זה ביאס לי את כל הפורים", הוא נזכר, "כי במהלך כל היום הייתי צריך לחשב כמה לשנות ומתי להפסיק כדי להצליח להגיע לירושלים שפוי יחסית. זה הרגיש לי ממש כמו 'קליפת עמלק', לחשב חישובים בפורים במקום לתת לה' לנהל אותך, ולזרום מסעודה לסעודה בלי לתכנן. מאז אני לא עושה את זה יותר. בשנים האחרונות אני מנגן לביל פורים בישיבה הגבוהה שבה

בשנים האחרונות מתקיים בשושן פורים בירושלים בית דין לגזרות טובות, עם הרב שמואל אליהו. אני מגיע לנגן, ומשם אני ממשיך לכל מיני סעודות פורים מעניינות ברחבי העיר. אני אוהב במיוחד פרנק ולנגן אצלו

שרים אותו בלי ההקדמה הקטנה באידיש: 'און דא, און דא, און דא, און דא, שזה אומר 'ופה, ופה ופה'. עמלק תמיד רודף אחרינו ומנסה לתפוס אותנו כאן ועכשיו", הוא מסביר את משמעותן הפנימית של המילים. "העמלק של הדור הנוכחי ניסה להשמיד אותנו בגשמיות וברוחניות בשנתיים האחרונות, ואנחנו צריכים להתגבר עליו, להילחם בו עד חורמה ולהניצל ממנו. בעזרת ה' נזכה לנצח את כל הרשעים והזדים", הוא מאחל לעצמו ולכל עם ישראל, "ולהיכנס לפורים בחיות, מתוך שחרור אמיתי".

ידידיה מתאמץ ומצליח לרקוד על כל החתונות, ובהחלט לא מפסס את הבוקר של שושן פורים. "בשנים האחרונות מתקיים בית דין לגזרות טובות, עם הרב שמואל אליהו. האירוע נפתח בהתוועדות שבה מגיע לנגן, ומשם אני ממשיך לכל מיני סעודות פורים מעניינות ברחבי העיר. אני אוהב במיוחד להגיע לביתו של חיליק פרנק ולנגן אצלו. להיות אצל חיליק בסעודות פורים זה משהו געוואלד, לעילא מכל ברכתא", הוא אומר ברגש. "מנגנים שם במשך שעות, ותמיד בשלב כלשהו חיליק מתיישב איתי באיזו פינה, פותח ספר של ר' נחמן ומתחיל לבכות, תוך כדי שהוא שיכור לגמרי, ולהגיד כמה הוא רחוק מה', וכמה הוא צריך להתקרב לרבנו וללמוד יותר תורה. מדובר ביהודי שידע דבר או שניים בתורה", מעיר ידידיה, "בעיקר בברסלב, וזה כל פעם מפליא אותי מחדש".

לך בנוס את כל היהודים

בכך הציבור הדתי-לאומי שאיבד לא מעט חברים במלחמה מצד אחד, וכאורח קבוע בחצרות חסידיים ובחתונות חרדיות מצד שני, מעניין אותי לשמוע אם הוא חווה קונפליקט

למדתי, ועדיין אני מרגיש חלק ממנה - ישיבת רועה ישראל' ביצהר. אני נותן לכל השיכורים לרקוד ולשמוח, וגם לעלות על הבמה ולשיר, ובעצמי אני לא שותה כמעט בכלל. בבוקר אני שם את הקלרינט במקום בטוח ורק אז מתחיל לשנות".

איזה מניגוני פורים אתה הכי אוהב?

"כל אחד מניגוני פורים הוא מאוד מיוחד, ומעניין לראות שהביקוש בפורים לניגונים שקטים לא נופל מהביקוש לניגוני שמחה. זה מאוד מובן, כי אנשים רוצים להתפלל, לבוא אל המלך 'כדת' ו'שלא כדת', ולצפות לישועה הגדולה של היום המסוגל הזה".

"אחרי שהוצאנו את הניגון השקט 'אם מצאתי חן' בביצוע ישיבת רועה ישראל", הוא מספר, "ראינו את זה בצורה הכי פשוטה. הוא הגיע למקום שני במספר הצפיות מבין כל השירים שהוצאנו, למרות שההפקה שם הייתה מאוד זריזה ולא הכי איכותית ביחס לשאר ההפקות, אבל בכל זאת אנשים מאוד התחברו".

"אחד מניגוני הפורים הכי מיוחדים בעיניי זה הניגון 'יבוא עמלק' של ברסלב", הוא מוסיף לרשימת שירי הדבקות. "הרבה פעמים

במעבר בין העולמות, או אולי רואה בכך הזדמנות להיות מעין גשר. בימים שבהם יש קושי וכאב רב בין הציבורים, הנושא הופך למאתגר יותר והשאלה מקבלת משנה תוקף.

"אני לא נכנס לזה פוליטית", הוא מקדים, "אני אוהב ומעריך את שני הציבורים. הציבור החרדי הוא ציבור שרוצה להגדיל תורה, קדושה ואהבת ה', וגם הציבור שלנו רוצה כזה. בעיניי, אם נתחבר ביחד זה יעשה הרבה טוב בעיניי. אני חושב שכל אחד שנלחם למען עם ישראל זה הדבר הכי עליון והכי נשגב, ומצד שני אני מבין שכרגע הצבא לא כל כך מותאם מבחינה דתית להרבה אנשים שרוצים לשמור על הקדושה שלהם, וזה משהו שאני חוויתי אישית כשהתגייסתי. אני חושב שחייבים למצוא לבעיה הזו את הפתרון הכי טוב שיש. כרגע חטיבת החשמונאים בתחילת דרכה, ואני מקווה שהיא בעזרת תצליח".

"אני לא מרגיש שנוצר לי קונפליקט כשאני מנגן בחתונות חרדיות", הוא מביא את הצד האישי שלו. "אני שמח לשמח את עם ישראל על כל גווניו וציבוריו. גם אם יקראו לי למקום שהוא שונה מאורחות חיי, אני אבוא בשמחה, בגבולות ההלכה כמוכן. לפני כמה חודשים", הוא מספר לדוגמה, "ניגנתי בתפילת הלל מוזיקלית עם הרב אורי סעייד בכיכר החטופים, והרגשתי שם תחושת שליחות. כשהסתיימה התפילה, פתאום הגיע אלי יהודי עם אור בעיניים, אחד כזה שנראה כביכול לא קשור לאירוע, ואמר לי: 'בחיים לא הנחתי תפילין, אתה יכול להניח לי?...'"

"אני אוהב את כל עם ישראל על כל גווניו, ויש לי אין ספור דוגמאות הממחישות כמה העם הזה נפלא, מלא לב וחיבור. כמות התגובות שקיבלתי על הנגינה בהלוויה של יהונתן לובר, לדוגמה, הייתה גבוהה לאין ערוך מאשר כל אירוע אחר שהשתתפתי בו. אני נמצא בקבוצות של כל מיני נגנים וכליזמרים, ויוצא שפעם בכמה זמן מישוהו שולח בהתרגשות סרטון מהלוויה, והוא בטוח שזה קרה הרגע. לפני שבועיים הייתי בחתונה חרדית, ואנשים שם באו ואמרו לי: 'אתה ניגנת בהלוויה, נכון? איזה יהודי קדוש הוא היה, איזה יהודי נשגב...!' אני חושב שכל הציבורים מבינים מה קשור לקדושה ומה מתחבר לה, וכולם

ימצאו את הדרך המתאימה בעיניי".

לדעתו של ידידיה, אין זמן טוב יותר לאותו קירוב לבבות מאשר היום שמאפשר לנו להסיר את המסכות ולהגיע ל'עד דלא ידע'. "פורים זה חג קדוש ונשגב", הוא אומר ממעמקי ליבו, "שבו צריך להשתחרר מכל החיצוניות. אני חושב שביום הזה יהודי צריך לתת ללב שלו להוביל אותו. בשביל זה צריך לאבד קצת את הדעת ולתת ללב לרוץ, אבל מצד האמת", הוא מבקש לדייק, "העיקר זה להאיר את הנשמות, לשמוח ולשמח אחרים". "פורים עבורי זה גם ממש יום של תפילה", הוא מוסיף. "אני משתדל להיות כל הזמן בתפילה שאזכה לקבל את האור של פורים, וליהנות מכל

רגע וכל מצווה. חשוב לי לתת לכל רגע ביום הזה את הזמן המיוחד שלו. להיות עם כל הלב במגילה, ואחר כך גם במשלוחי מנות. בסעודה כמובן לשתות עד דלא ידע, ולהתרגש ביחד עם כולם. למה אסתר קראה להמן ואחשוורוש לעוד משתה? – הוא נזכר בוורט של ר' מיילך בידרמן, שמבקש לשים זרקור מיוחד על חשיבות השמחה – "כי היא ראתה שהמן שמח, והיא ידעה שככה היא לא תצליח לנצח אותו. רק כשהוא הגיע אבל וחפוי ראש היא הבינה שזה אפשרי. אז אם זה נכון על שמחה של צורך ישראל, על אחת כמה וכמה אפשר להבין כמה גדול כוח השמחה של יהודי, וכמה הוא יכול לפעול בפורים על ידי שמחה וניגונים".

המלכה האקדמית הרצוג
מיסודן של מכללות ליפשיץ והרצוג
אגון שכות • ירושלים • מדגל עוז

חמ"ד
בית הילדן במשפחה

אולפנת אורם הראל נהריה
אולפנת הגולן קצרין
אמית צפת
אמית חיפה
אולפנת אורם טבריה
אולפנת אורות נתניה
אולפנת צביה הרצליה
יב"ע עני
דעת לביא כוכב השחר
יב"ע נחבי מאיר נעם ירושלים
אולפנת אמית בארי שדרות דרכא נתיבות
אולפנת אמית אוריה באר שבע
ירשימה חלקית של בתי הספר המשתתפים בתוכנית
דרכא אפלטן דימונה
מדרשיית קמה ירוחם

מירוצי המלכים

לומדים תנ"ך בהרצוג כבר בתיכון

ברכות ל3,000 תלמידים מרחבי הארץ שלומדים בקורס "לומדים מלכים בהרצוג"

מי תהיה הכיתה שחזקה בפרס הגדול?

המירוצי מיועד לכיתות שהשתתפו בסמסטר ראשון בתיכון ולמדו בקורס "לומדים מלכים בהרצוג"

מפרס העתיקה לאיראן המודרנית - בימים ההם בזמן הזה

איתי אסמן

יראה, בימי הפורים העם קיבל על עצמו את מסורת התורה מחדש, והפעם - מרצון מלא ומתוך אהבה גמורה.

מהי ההוכחה שאכן מדובר היה בתשובה מאהבה ולא רק מיראה גרידא? ההוכחה טמונה במצוות החדשות שנוספו וקיבלו תוקף על ידי העם עצמו. עם שפועל מתוך פחד בלבד, מסתפק בפעולות של הישרדות. אך עם שפועל מתוך אהבה, בוחר להוסיף על עצמו מצוות של נתינה וחיבור לה' יתברך; תהליך שהתחיל ביראה, והסתיים באהבת ה'. קבלת התורה המחודשת התבטאה בתוספת של

ההיסטוריה היהודית נוטה לחזור על עצמה, ולעיתים נדמה שהיא מתרחשת מול עינינו ממש באותן התפאורות. בימים אלו, כאשר אנו עומדים מול איום קיומי מצידה של איראן, המצהירה בגלוי על כוונתה להשמיד את מדינת ישראל ולאבד את העם היהודי, אי אפשר שלא לראות את ההקבלה הברורה לימי הפורים. איראן של היום ממוקמת על אותה אדמה של פרס העתיקה, והצהרותיה מהדהדות במדויק את גזירתו של המן הרשע, אשר יחד עם המלך אחשוורוש, ביקש להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים.

מתי חילקת מגילות אסתר בדיזנגוף? עכשיו תורנו!

קיום מצוות "מקרא מגילה", ובעיקר דרך המצוות הייחודיות: "משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאֶבְיָנִים". מצוות אלו אינן עוסקות בהסתגרות אישית, אלא בפריצת גבולות האגו, בדאגה אמיתית לזולת ובבניית עם מאוחד.

מי שאוהב את ה', אוהב גם את עם ישראל. המשמעות של דברים אלו לימינו היא קריטית. המערכה הנוכחית מול איראן ושלוחותיה מתנהלת בזירת צבאיות רבות, אך זירת העומק האמיתית היא זירת הזהות והאחדות של העם סביב היהדות. בדיוק כפי שעשו אבותינו, גם אנחנו נדרשים היום להרבות אהבה ואחוה סביב הזהות היהודית המשותפת שלנו.

ההתעסקות היומיומית שלנו בתקופה זו צריכה להיות סביב הפצת תורה. בפורים הקרוב, עלינו לעשות מאמץ מיוחד כדי להביא כמה שיותר אנשים לשמוע את קריאת המגילה ולהתחבר לסיפור ההיסטורי של עמנו, לארגן את הקריאות בשעות שנוחות לציבור הלא דתי, להזמין לקריאה שכנים וגם תיכונים חילוניים, לקבל אותם במאור פנים בבית הכנסת וגם לשריין להם מקומות.

מעבר לכך, עלינו להעצים השנה במיוחד את קיום מצוות החג: לתת משלוחי מנות איש לרעהו, ודווקא לאותם אנשים שאנחנו כלל לא מכירים. זהו הזמן לחצות את הקווים המגוריים ולהרבות שלום בעם. בד בבד, עלינו להרבות באופן משמעותי במתנות לאביונים, ולדאוג בפועל לאלו שידם אינה משגת להתקיים בכבוד. מתוך האחדות העמוקה והמעשית הזו סביב הזהות היהודית והאלוקית שלנו, בעזרת ה' נזכה לראות ישועה, וננצח את איראן כשם שניצחנו בימים ההם - כך בזמן הזה.

כדי שנדע כיצד לפעול מול איום איראן "בזמן הזה", כדאי ללמוד מה הצליח "בימים ההם".

כדי למצוא את התשובה, עלינו להתבונן בדרכי הפעולה של מרדכי ואסתר הצדיקים. אל מול איום ההשמדה המוחשי, תגובתם הראשונה לא הסתכמה רק בפעולה מדינית-דיפלומטית בשערי הארמון, אלא גם בפעולה רוחנית וחברתית עמוקה. אסתר המלכה מלמדת אותנו את סוד הכוח של האומה הישראלית כאשר היא מבקשת ממרדכי היהודי: "לֵךְ כְּנֹס אֶת פֶּלַי הַיְהוּדִים". היא הבינה לעומק שהתשובה לאיום החיצוני והקיומי מתחילה בכינוס פנימי של העם. מרדכי ואסתר אספו

את כל העם לצום ולתפילה, מתוך תחושה עמוקה של חיבור מחדש לזהות היהודית השורשית שהחלה להישחק, לאחר ש"נהגו מסעודתו של אותו רשע" (מגילה יב, ע"א).

ישנה נקודה מרכזית שחשוב לדייק בה, והיא נוגעת לאופי החזרה בתשובה של העם באותם ימים קשים. נהוג לחשוב שכאשר חרב מונחת על הצוואר ואיום השמדה מוחשי מרחף באוויר, החזרה בתשובה של הציבור נובעת בראש ובראשונה מתוך פחד עמוק ויראה מן המוות. תפיסה זו מתכתבת עם מאמר חז"ל: "גדולה הסרת טבעת (שאחשוורוש נתן להמן לקיים את גזירת השמד) יותר מארבעים ושמונה נביאים ושבע נביאות שנתנבאו להן לישראל, שכולן לא החזירו למוטב, ואילו הסרת טבעת החזירתן למוטב" (מגילה יד, ע"א). לכאורה, זוהי תשובה מיראה עמוקה. אולם, חז"ל גם חושפים בפנינו רובד מהותי הרבה יותר: "הדור קיבלוה בימי אחשוורוש" (שבת פח, ע"א). כלומר, בניגוד לקבלת התורה בהר סיני, שהייתה מלווה בכפייה של "הר כגיגית" ומתוך

הצטרפות לקבוצת וואטסאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-566-5005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! הצטרפות לצעירי ראש יהודי 052-300-3900

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

דרושים מתנדבים/ות לחלוקת מגילות אסתר ברחובות תל אביב!
בימים ראשון ושני י"ב-י"ג אדר (1-2.3)

לפרטים: 052-3003900 רעות

לתרומה להדפסת המגילות או מחצית השקל: הקישו בגוגל "ראש יהודי היו שותפים" או סרקו

ונהפוך הוא

'ונהפוך הוא' - זו תנועה שצריך להרגיל את התודעה אליה. לקחת מציאות ולעשות לה סוג של היפוך, לדעת שמה שאני רואה כרגע זו תמונה בממד אחד, זו תמונה שאני מביט עליה במבט שטחי, ובשל כך היא לא בהכרח משקפת את האמת נכונה. הרי מי שיראה את המציאות ממבט-על אחרי 120 שנה, יזכה גם הוא לומר את המשפט הכל כך נכון: "עולם הפוך ראיתי"... מה שכאן נחשב עליון - למעלה הוא תחתון, וכך להפך.

אם לדייק: זה לא שלמעלה העולם הפוך, אלא שכאן למטה אנחנו רואים דברים הפוך, ולכן צריך להפוך לנו את מה שאנחנו רואים כאן כדי שנראה נכון, מה שנקרא 'הפוך על הפוך' 😊.

כשאנחנו מאים במגע עם החיים, ובייחוד עם המציאויות הלא מטיבות שהם מזמנים לנו, אנחנו צריכים להצטייד בכלי המשנה-תודעה הזה של 'ונהפוך הוא'.

אם נפגשת במציאות של רע - תהפוך אותה תודעתית ותפנים שמאחוריה ובשורשה מסתתר הטוב.

המשבר - מבשר

הניסיון - מעלה אותך על נס

המלחמה - יוצרת הלחמה מחדש

הסתכלות מעין זו מביאה מבט חדש על המציאות, מבט ברור יותר שמאפשר להיפגש עם המציאות ממקום מפוכח ואף יציב יותר. הוא מאפשר להכיל את המציאות בלי להיבהל ממנה, וגם לדעת שהיא בת-שינוי, ואולי אפילו ליצור מוטיבציה לחולל אותה.

כשנפגשים עם המציאות ממקום כזה - היא משתנה, מתחולל מהפך וראשיתו בשינוי התודעתי אבל סופו בהחלט נראה גם לעין.

יש עניין שיתהפך הכל לטובה...

וזה תלוי בנו.

איך שינוי המבט על המציאות יכול להוביל לשינוי המציאות? מעשה היה באדם פרימיטיבי שהתגורר בכפר נידח. יום אחד שמע ממבקרי הכפר שבאו מהעיר הגדולה על מושג חדש ושמו: קולנוע.

בעיר הגדולה - כך סיברו את אוזנו - ישנו אולם גדול ומרווח, ותמורת סכום לא רב יש ביד כל אחד היכולת להשתתף בחוויות ובתענוגות שאין כמותן.

עז היה רצונו של הכפרי ליהנות גם הוא, רכש אפוא כרטיס ונסע לעבר העיר הגדולה.

כשהגיע העירה, נכנס לבית הקולנוע והתיישב במקומו, דרוך ומצפה ליהנות מכל הטוב המובטח.

והנה, אבוי! כבו האורות, איך יוכל בחושך לראות וליהנות מחיי הזוהר?

מרחוק הוא רואה נופים מרהיבים, חיי אושר. חפץ הוא לראותם, לספוג כל פרט, אך החושך מקשה עליו.

מכיסו הוא מוציא פנס גדול. שכניו לאולם זועקים לעברו שיכבה אותו, אך הוא בשלו צועק לעברם: "אבל אני רוצה לראות יותר טוב!".

"טיפש שכמותך - משיבים הם לו - דווקא החושך המוחלט מאפשר צפייה ברורה ובהירה יותר. אם תאיר מאורך על כל המסך - לא תראה דבר".

אכן, התנהגותו של הכפרי מעוררת גיחוך, אבל האמת היא שגם אנחנו נוהגים כך כשאנחנו מוצאים את עצמנו ברגעי חשכה בחיינו... כולנו רוצים שהכל ילך כשורה, שתמיד החיים יאירו לנו פנים. לרובנו יש נטייה לחיות את העולם הזה בפן החומרי שלו, להימשך אחר התענוגות שהוא מציע ולהרגיש ב'אורות'.

אבל מטרת בואנו לכאן הפוכה מזו, ודווקא אי-הכוונת הזרקורים לעבר החומר היא שמאפשרת לנו לממש את עצמנו וייעודנו.

בסרט של החיים שלנו רואים את הדברים כהווייתם רק בחושך, פשוט הפוך ממה שחשבנו. ולכן, כדי לעבור את החיים הללו בצורתם המיטבית, צריך להיעזר בכלי התודעתי הזה שנקרא 'ונהפוך הוא'.

למעשה, כל מה שהפוך מהנטייה הטבעית שלנו ומהאקטים האוטומטיים שלנו, זה בדיוק מה שמאפשר לנו לחיות את החיים לאמיתתם ולא להידבק בשקר המוחצן שלהם.

דווקא כשמכבים את האור - אנחנו רואים יותר טוב את מה שמסתתר מתחת.

כשחשוך לנו, מתעוררת בנו מיד נטייה 'להדליק את האור', כלומר: לפתור את המצב, לחזור לשגרה, לתקן, להגיב.

כשמישהו חוסם אותנו בחנייה - טבעי שנגיב מיד בשיפוטיות. אם ספסנו את האוטובוס, נגיב בזעם. אם מישהו פגע בנו, גם התגובה שלנו לא תאחר להופיע...

כלי הריפוי של 'ונהפוך הוא' מבקש אפוא להפוך את הפרשנות האוטומטית שקשה לנו להכילה - לפרשנות הפוכה ממנה.

כמובן, זה דורש מאיתנו הכלה וקבלה של המציאות, אולי גם חמלה לעצמנו ולא יזיק גם קצת יישוב הדעת... והופ - אנחנו מתחילים לראות את המציאות אחרת, ואף להגיב לה באופן שונה.

זה דורש מאתנו להשהות את התגובה האימפולסיבית שלנו, כי כשאנו פועלים רק מתוך תפיסת המציאות באופן שטחי - גם התגובה שלנו תהיה בהתאם.

בזמן השהיית התגובה, אנו מבצעים את ה'ונהפוך הוא' ומאפשרים לעצמנו מבט הפוך על המציאות. לעיתים הניסיון המהיר לפעול, להשיב מיד את הסדר על כנו - הוא לרוב תגובה הישרדותית שעוד לא השכילה לראות את הממד העמוק שבמציאות, ואולי עוד לא הפנימה שקיים כזה.

זו תגובה שטחית שנובעת מראייה שטחית, כמו אותה כפרי כסיל שלא הבין שכאשר יש חושך רואים יותר טוב (והעידו על כך החטופים שישבו שנתיים בחשכה), יותר ברור, יותר צלול.

כך שגם אם יש מציאות קשה ומשברית אנחנו צריכים לעשות ונהפוך הוא. להפוך את המשבר למבשר, ולהבין שהרע בשורשו הוא טוב. הוא לא תחילת הסרט ולא סופו, אלא רק שלב בו.

המקום

דרושה

ל-'המקום' בתל אביב

רכזת חברותות

אידיאליסטית? אוהבת אנשים?
מתרגשת מלימוד תורה בתל אביב?
נשמח שתצטרפי אלינו לצוות 'המקום'!

קו"ח למייל - zehutlv613@gmail.com
נא לציין ציפיות שכר | רק פניות מתאימות תענינה

חיבור לתחום

יחסי אנוש מעולים
ועבודה בצוות

100% משרה

ב'המקום'
בתל אביב

שירים אָאָרָג הרב יהושע אודורג

מה כתוב על כתפות האפור?
מי רואה מה יש שם?
מדוע לא מוזכרים האבות?
ומה המסר לכל אב ובן?

אָכְנִי כְּהֵן

ובַּעַת הַלִּיכָתוֹ
לֹא הָאָבוֹת הַפְּעַם יְהִיוּ
נִזְכָּרִים
אֶלָּא שְׁמוֹת כָּל יִשְׂרָאֵל,
'מַמְלַכַת כְּהֲנִיִּם'

אָב וּבֶן
יַחְדָּיו יְהִיוּ לְאָבֶן
וְהוּא מִתְהַלֵּךְ בְּהֵן
וְכָל אֶחָד יִקְרָא 'כְּהֵן'

שְׁתֵּי אָבְנִים
בְּהֵן חֲקוּקִים שְׁמוֹת
הַשְּׁבָטִים
מוֹנְחוֹת עַל כְּתוֹפֹת
אֶךְ גְּלוּיֹת רַק לַיּוֹשֵׁב
בְּמִרוֹמֵים

'שִׁיחָא רוּאָה הָאֲ-לֵהִים
הַשְּׁבָטִים לְפָנָיו כְּתוּבִים
וְיִתְגַּלּוּ לְפָנָיו הַצְּדָקוֹת
וְשִׁאָר זְכוּיִים'

עמותת מקימי בניהולו של ישראל ליבמן יוצאת בימים אלה בקמפיין פורים מיוחד תחת הכותרת: "כי מגיע להם שקט כלכלי" - קמפיין שמבקש להחזיר את השקט לבתים שבהם הרעש הכלכלי לא מפסיק לרע.

מאחורי דלתות סגורות, משפחות רבות מתמודדות עם חבטות בלתי פוסקות: דוחות חוב, מינוס תופח בבנק, עיקולים, טלפונים מלחיצים מהבנקים ומהוצאה לפועל. הרעש הזה אינו רק כלכלי - הוא מחלחל לזוגיות, להורות, לבריאות הנפשית ולתחושת הערך העצמי. כאב הראש הופך למציאות יומיומית, והקושי הכלכלי גורר אחריו מתח משפחתי עמוק.

במקימי פוגשים את המשפחות ברגעים המורכבים ביותר שלהן - ומאמינים שלא מדובר בגזירת גורל. באמצעות תהליך מקצועי של ייעוץ, איזון וליווי כלכלי אישי וצמוד, מסייעת העמותה למשפחות לבנות תכנית הבראה, לצאת ממעגל החובות ולהחזיר לעצמן שליטה וביטחון.

בפורים הקרוב מבקשת העמותה מהציבור לקחת חלק במצוות היום - מתנות לאביונים - ולהפוך את הנתנה לשקט אמיתי ומתמשך.

"כי מגיע להם שקט כלכלי" הוא הרבה יותר מסלוגן - זו קריאה חברתית. במקום רעש של מינוס ועיקולים, ליצור שקט של תכנון, אחריות ותקווה. בפורים הזה, כל תרומה יכולה להפוך מרעש - לשקט

"אתם הסיירת": הרצאת הטד המרגשת של רב היישוב עלי זהב כנס "אחד לאחד"

אירוע משמעותי ומרומם נערך במלון 'ורט' שבירושלים: כנס העשור לקרן "אחד לאחד" מבית 'תורה בציון'. המעמד המרשים ריכז תחת קורת גג אחת את בכירי עולם התורה של הציונות הדתית, ביניהם ראשי ישיבות, דיינים ורבי קהילות, לצד אנשי עסקים ותורמים שהגיעו להצדיע למאות אברכים מצטיינים המהווים את חוד החנית של ההנהגה הרוחנית העתידית במגזר.

אחד מרגעי השיא בערב היה הרצאת ה'טד' של הרב גד מכתה, רב היישוב עלי זהב ובוגר הקרן בעצמו.

בדבריו הגדיר הרב את הלומדים כ"סיירת" של עולם התורה, והציף את המתח המורכב המלווה כל בן תורה: הצורך העמוק בהתעלות אישית בין כותלי בית המדרש אל מול הדרישה הציבורית הגוברת להנהגה רוחנית בשטח. הרב מכתה הדגיש כי למרות הלחצים החיצוניים והשאלות המופנות לעבר האברכים על יציאה לשוק העבודה, התמיכה של הקרן מעניקה להם את השקט הנפשי הדרוש כדי לצמוח כפוסקי הלכה וכמנהיגים שיירדו אל העם וישיבו לצמא התורני האדיר הקיים בחוץ.

מייסד הקרן, הרב יצחק נריה, הוסיף זווית אסטרטגית חשובה כשדיבר על הסכנה שב"ברירת מוחות" מהישיבות עקב קשיים כלכליים וחברתיים. לדבריו, עולם החינוך הדתי בנוי כפירמידה, וכדי להבטיח את בסיסה יש להשקיע בראש ובראשונה ב"שפיץ" - באותם יחידי סגולה המקדישים את חייהם ללימוד תורה מעמיק. הרב נריה קרא לציונות הדתית לטפח גדולי תורה מתוך שורותיה, בצלמה ובדמותה, כך שהורים יחישו גאווה גדולה כאשר בנם בוחר להמשיך בלימודיו התורניים.

נתוני העשור שפורסמו ככנס מעידים על הצלחת החזון: למעלה מ-200 מבוגרי התוכנית כבר מכהנים כיום בתפקידי מפתח רבניים וחינוכיים, ומהווים עדות חיה להשפעתה הברוכה של הקרן על עתידו הרוחני של המגזר כולו ועל בניין קומתו התורנית העצמאית בארץ ישראל.

הפתרון המושלם ביער בן שמן של אטרקציות לזוגות, משפחות, ימי גיבוש לחברות והכל במקום אחד:

טיולי ריידרים

טרקטורונים - ריינג'רים

פיינטבול

ארוחות כשרות בשטח

סדנאות ODT

פעילות לייזר טאג

מתחמי ישיבה כולל משחקי שולחן

ניתן לעשות פעילויות בודדות לפי הצורך במחיר המשתלם בישראל.

לפרטים: 050-5382500 אלקנה

אפשר גם להתרשם מהפעילויות באתר:

www.bepaintball.com

עדה האוזר

מטפלת רגשית ומנחת סדנאות חסידות

על בגדי כהונה ותחפושות

בגדי הכהן לא היו קישוט חיצוני מכובד. הם גם לא היו סמל לתפקיד מסוים. הם היו המהות עצמה של הכהונה. כהן ששימש בלי בגדים היה חייב מיתה. היה נחשב כמו זר שמחליט פתאום לשמש במקדש.

הבגדים הם ממש הכהונה עצמה. קדושת הבגדים נובעת מכך שהלבוש הזה לפנימיות. שאין פער בין מה שאדם שם על עצמו, ומציג את עצמו, לבין העצמו. הפנים והחויץ אחד. לכן כהן ששימש חסר בגד אחד חייב מיתה, כי יצר איזה נתק, שלא כל מה שבפנים מתבטא בחויץ.

לבגדי הכהן הייתה שייכות לכל אחד מעם ישראל. כל אחד מבגדי הכהונה, אומרים חז"ל, היה מכפר על חטא אחר שהיה אצל אדם מישראל.

האבנט למשל, היה אורכו 32 אמות, וכדי לחגור בו את הכהן, היה צריך לעקם אותו שוב ושוב. בכך היה מכפר על העוקמנים. אלו הן אותן מחשבות עקומות שיש לנו, שמסתובבות סביב עצמנו כמו חגורה הסוגרת עלינו. האבנט כיפר עליהן.

ישב לו יהודי רחוק מהכהן, וחשב לו מחשבות משונות הסוגרות על עצמו, ובכל זאת, למרות הריחוק, יכול היה לקבל מבגדי הכהן כוחות של תיקון וטהרה. עצם זה שאצל הכהן הבגדים היו ביטוי לפנימיות, שאצלו היה שלום בין המהות הפנימית ללבוש, יצר כאלו הדים של ריפוי וכפרה עד לאותו יהודי שנמצא רחוק רחוק ממנו. גם אליו הגיעו אדוות של שלום מהכהן, והביאו שלום גם בתוכו.

את הבגדים האלו לוקח אחשוורוש, ובמקום השלום, שזו המהות שלהם, הוא יוצר בהם פירוד. אחשוורוש מבין שיש משהו מאד חזק בבגדי הכהן הגדול, לכן הוא לובש אותם במשתה. כשאחשוורוש מראה את "יקר תפארת גדולתו", אומרים חז"ל שאלו הם בגדי הכהן

שעליהם נאמר: "לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת".
מרדכי היהודי מבין את הפער הבלתי נתפש, שבגדי כהן גדול נלבשים במשתה אחשוורוש. ובדיוק במקום הזה שאין קשר בין פנים לחויץ, שם מרדכי יוצר תיקון. הוא לובש שק ואפר. הוא מואס בבגדים היקרים והחשובים. הוא מבין שכרגע הם בגדים צואים, ריקים מתוכן, והוא לובש שק ואפר, כשכל כולו זעקה ותפילה לרבש"ע. השק ואפר הופכים ללבוש הנשמה הבוכה לפני ה' יתברך. וכשבסוף זוכה מרדכי לבגדי עשירות, "וּמְרַכְּכִי

יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלִבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכַלֵּת וְחֹר וְעֵטְרָת זָהָב גְּדוּלָה וְתִכְרִיף פּוּץ וְאַרְגָּמָן", במקום הזה יש שמחה, "וְהָעִיר שׁוֹשֶׁן צְהֵלָה וְשִׂמְחָה".
כשהלבוש מונח על האדם בשלום, כשאדם מרגיש שבעולם הזה יכולה להיות שלמות בין מה שכתוך הנפש לבין מה שקורה בפועל בחיים, כשאדם חווה איך באמת הלבוש הוא לא תחפושת חיצונית, אלא יש שלום בין פנים לחויץ, בין האמונה הפנימית להתגלותה בממשות, זה מביא לשמחה. "לְיִהוּדִים הִיְתָה אוֹרְהָ וְשִׂמְחָה וְשׁוֹשֶׁן וְיָקָר".

עולים להר הזיתים
מייסד המסורת של 'קרן אביה'

בניסן עתידין להגאל

שבת מרוממת מול מקום המקדש

הרב בנג'י לוין
יביא סיפורים מכלי ראשון על סבו הרב אריה לוין

איש צדיק היה
57 שנים לפטירתו של
הרב אריה לוין זצ"ל
רב אסיי המחתרות | ט' בניסן תשכ"ב

ט'-י' בניסן תשכ"ב (27-28 למרץ)	אירוח שישי-שבת פרשת צו	שבת הגדול
במלון שבט הקשתות על הר הזיתים		

יום שישי - סיורים | שיחות מרתקות | ארוחת צהריים קלה | תפילות בסגנון קרליבך מול הר הבית
עונג שבת עם עופר וינטר, רבנים, לוחמים, פצועי צה"ל ומשפחות שכולות

שבת - תפילות מרגשות מול הר הבית | קידוש חגיגי | שיחות, מפגשים, סיורים וסעודות כיד המלך | מוצ"ש - הבדלה מוזיקאלית

ישראל פונס
הזמר החסידי, שיביא סיפורים בלעדיים מחצרות האדמו"רים

הרב הראל קצין
סא"ל במיל, משרת ביחידה מיוחדת רב בישיבת שדרות

הרב מאיר גולדווינט
איש ירושלים, ראש ישיבה בישיבה יוניברסיטי

תמי במיר. עופר וינטר
מח"ט גנתי, מפקד עוצבת האש ומפקד החטיבה הצפונית ברצועה

קרן אביה | **חניטת:נורי** | **נחלת החלל**

הסעות בהרשמה מראש | מט' החודים מוגבל | פנסיון מלא | כשרות מהודרות | צוות שומר שבת

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkisb@gmail.com

התמונה: נחמה לויטמן, ט.ה.ה. | תמונת: נחמה לויטמן, ט.ה.ה. | תמונת: נחמה לויטמן, ט.ה.ה.

יהושע מילר

מחשבות לפרשת השבוע

מתורת הבעש"ט

סברי מרנן?! - - -

והרע? הבעל שם טוב מוסיף עוד ציר מקביל - הדבקות המחשבתית בה' לעומת האטימות אליו:

יש "להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים": שכשאדם רוצה לדבק מחשבותיו בעולמות העליונים, כבורא יתברך שמו, אין מניחין אותן הקליפות. ואף על פי שאינו יכול, ידחוק עצמו בכל כחו פעמים הרבה בתפלה, אזי ידבק עצמו בהבורא יתברך שמו ויכנוס בעולמות העליונים, ויחזיק עצמו באמונה, שיאמין שמלא כל הארץ כבודו. וזהו בהיותו בעולם העליון באמונה שלימה, דכתיב (חבקוק ב) "וצדיק באמונתו יחיה".

הדרך חזרה לעץ החיים כפי שמתאר אותו הבעל שם טוב הקדוש, היא בעיקר בתוך התודעה שלנו. למרות שברירת המחדל של התודעה היא להתהלך בעולם באופן סתמי, הצדיק שמבקש חיים סולל לו דרך אמונה שמוביל לחיים, לאלוקים חיים, כי עמך מקור חיים, או כמו שאומר שלמה המלך (משלי ד) "מִפֶּל מִשְׁמֵר נָצַר לִפְּךָ, כִּי מִמֶּנּוּ תוֹצְאוֹת חַיִּים".

לחיים ולא למוות

לשתיית יין תפקיד בהיפתחות התודעה. שתיית יין מסוגלת לרופף את ברגי השכל. כאשר התודעה אטומה ובחרדת שליטה, אין מקום להיפתח לדבקות בה' ולאמונה במעורבות הפעילה של ה' במציאות הפנימית והחיצונית. אם האדם שותה, זה משפיע על הדעת שלו. לטוב - אם הוא טיפה נפתח, ונהיה מקום לתודעה אלוהית; לרע - אם הוא מרופף את הברגים עד כדי כך שהוא משחרר אותם לגמרי. לטוב - אם הוא בסביבה של קודש, אם הוא מוקף באנשים שהוא סומך עליהם, אם השיח הוא של ה' מקור החיים, והוא ישאל "סברי מרנן?" וכולם יבקשו חיים אמיתיים; לרע - אם הוא שותה כדי להימחק, 'לדפוק את הראש', לטשטש את הדעת שלו כמו שחז"ל טשטשו את הדעת של מי שצועד אל המוות.

האדם עומד בצומת הזאת, בין חיים למוות, בכל כניסת שבת. הוא משחזר את העמידה מול עץ הדעת שאף היא הייתה בתום יום שישי - מחזיק בכוס יין, מעל גבי שתי חלות העשויות מחיטה. ועץ התאנה שכיסה את אדם וחווה בגלל שלפתע התביישו? גופם, כפי שמציין רש"י (בראשית ב'), היה קלוע, ואף אנו מכסים את החלות הקלועות, שלא יתביישו כביכול, עם עלי תאנה. היהודי מעיד על ה' כבורא שמים וארץ, וסולל בליבו דרך חיים.

משקה שעורין, לעומת זאת, מזוהה עם בהמיות (סוטה דף ט.). ולא עם ההזדמנות לפתוח את התודעה לאמונה ודבקות בה'. לכן, בדומה לכוס היין החזקה עם הלבונה שמובילה למוות, חז"ל השתמשו בשעורין כדי לסלול את דרכו של הנידון להשחתה עצמית: "בית דין מְכַנְיִים אוֹתוֹ לְכֹפֶה וּמֵאֲכִילִין אוֹתוֹ שְׁעָרִין עַד שֶׁכָּרְסוּ מִתְּבַקְעַת" (סנהדרין ט:ה). מבלי לפגוע ברגשותיהם של שותי בירה, במשקה שעורים לא קיים המטען הרוחני שיש לגפן, ולכן גם לא אומרים 'לחיים' על בירה.

בגפן יש הזדמנות להיפתח ליותר אחוזים של חוויית המציאות כאלוהית. מי שניגש לפורים ונחוש 'להוריד בקבוק' בכמה שפחות זמן - זאת שתייה למוות. אך מי ששותה, מחפש לדבוק בקודש בתודעתו, מקיף את עצמו בחברים שמבקשים קדושה וסומך עליהם, שותה עוד קצת, ושואל את עצמו ואותם מה הם סוכרים, הריהו חותר להגיע לעץ החיים ולהחזיק בו, שם לב אל הקדושה והיוקר האמיתי שמתגלה בכל אדם, ואז ראוי לענות לו על שאלתו "סברי מרנן?" בכנות, בתשומת לב שקורה כאן משהו יקר: "לחיים!"

יש הרבה זיקות בין חודש אדר ופרשות המשכן שעם ישראל קורא בהן בחודש זה: יש תיאורים רבים של חומרים יוקרתיים גם בפרשות האלה וגם במגילת אסתר, וידוע לנו שגם הכלים ה'שונים' שהיו בחצר אהשוורוש נלקחו מהמקדש. יש גם הקבלה מעניינת בין התרחשויות המגילה, שהמיקום שלהן מצוין בקפידה - בשער המלך, בחצר המלך, חצר המלך הפנימית, גינת ביתן המלך ובית המלך - ובין חלקי המשכן והחצר.

הבעל שם טוב הקדוש מצביע על זיקה הקיימת בין פרשות המשכן לנושא שעולה בחודש אדר, זיקה שהמדרש תנחומא מייצר: במדרש תנחומא סי' ב' בענין 'לחיים' שאומרים בשתיית היין ע"ש: אמר הרה"ק רי"מ מקאזניץ ז"ל שיש קבלה בידו משם הבעל שם טוב ז"ע שאין לומר לחיים בשתיית שכר שעורים שקורין [ביע"ר]:

לא אומרים 'לחיים' על בירה. אפשר לעצור כאן ופשוט לנהוג ככה באופן חיצוני, וזה יהפוך למין בדיחה. אבל יש כאן צוהר לרבדים העמוקים, למהות - מה זה יין, למה בכלל אומרים 'לחיים', וגם נגיעה במה שהעסיק רבים מחכמי עם ישראל במשך הדורות - לאיזה סוג של שתייה התכוונו חז"ל כשאמרו להתבסס בפורים.

המדרש המדובר שם לב למילה 'עדות' שצצה במשך פרשות אלה - לוחות העדות, ארון העדות, משכן העדות - ומשרטט את מה שהיה קורה במקרה של עדות משפטית קריטית, המסוגלת להמית את הנאשם. לקראת סוף הדיון המשפטי היו מכניסים את העדים לחדר החקירה, והיה ידוע שהחקירה הזאת תכריע אם העדים כשרים ומתואמים, ואז הנאשם יהיה בן מוות, או שהעדות לא תקפה והנאשם יחיה.

הנאשם ונאש חברי בית הדין מחכים במתח מחוץ לדלת הסגורה. לבסוף היא שפתחת, והנאשם שואל ברטט את החוקרים - "סברי מרנן?" מה אתם סוכרים? מה יעלה בגורלי? ואז החוקרים עונים מילה אחת: "לחיים". או "למיתה". במידה ואמרו "למיתה", מגישים לאדם שאזניו שמעו את הגזירה כוס של יין חזק עם מעט לבונה, כדי שהוא לא יספיק להפנים את המשמעות של המילה הזאת, ויטשטש את עצמו על מנת להיפרד מהעולם ומחיייו בלי לשאת את מלוא הסבל של חריפות הידיעה הקשה. כך יוצא שהמילה "לחיים" כלל לא קשורה ליין. כוס היין מגיעה אחרי, ולא לפני, אמירת "למיתה".

מקרה שני שמביא התנחומא זה אדם שמתייצב במעמד ציבורי ואוחז בכוס של יין. הוא חושש שאחד מיריביו הרעיל את היין, והוא יכול לסמוך על הנוכחים בחדר שיגלו לו את האמת. הוא פונה אל כולם ושואל: "סברי מרנן?" מה אתם סוכרים? אני מניח שאם הייתי באמת נתון בסכנה הייתם אומרים לי, אבל אני צריך שתרגיעו אותי. והנוכחים צועקים "לחיים!"

שני המקרים של התוספתא מזכירים לנו עוד אירועים בהם יש חלק מהמרכיבים האלה - צומת של חיים ומוות, יין או ענבים, פניה לסוככים, ושינוי שהיין מחולל בדעת של האדם.

ניזכר בגן עדן. יש עץ אחד שנאמר עליו שביום שיאכל ממנו האדם הוא ימות - או שימות מיד או שימיו יסתיימו במוות - ויש עץ נוסף שנקרא עץ החיים. העץ שמובילה למוות - עץ הדעת טוב ורע - לפי חז"ל (ברכות מ.) הוא חיטה, או תאנה, או... ענבים. כלומר, גם בגן עדן אדם הראשון עמד בפני מסלול שמוביל למוות לצד מסלול שמוביל לחיים, ובאחד המסלולים יש ענבים שהשפיעו על הדעת שלו לטוב וגם לרע. אולי אפילו חוה פנתה לאישה ושאלה אותו: סברי מרנן?...

מהי המהות של כל ההופעות האלה? החיים והמוות, הטוב

פגיעות ככלי השפעה

איך להפוך כאב אישי לכלי השפעה, במקום להפוך את בת הזוג לאמא מרגיעה?

"זה מובן מאוד. אישה לא יכולה להיות בתנועה של קבלה כשהיא מלאה עד אפס מקום. זה כמו להציע אוכל למי שהבטן שלו מפוצצת", הסברתי. "וכאן מגיע השלב השני של ההשפעה. כשאתה יואב משתף ומצליח לצאת מעצמך, מסוגל להישאר נוכח מול הכאב שלה, בלי להיבהל, בלי להשוות וכלי להסיט את הזרקור אליך, אז אתה עוזר לה להתפנות", המשכתי. "איך?"

"כי פתאום היא לא נשארת לבד עם הרגשות שלה, היא לא צריכה להחזיק אותם לבד והיא גם לא צריכה להחזיק אותך, כי היא מרגישה שיש מישהו יציב מולה שיכול להכיל אותה". נועה הסתכלה על יואב פעם ראשונה מתחילת הפגישה ופנתה אליו: "אם הייתי מרגישה שאתה מחזיק אותי ולא שאני מחזיקה אותך – אולי הייתי יכולה להתרכז", אמרה לו ושתיקה ארוכה השתררה בחדר. "אז מה? אסור לי להביא כאב ופגיעות?" שאל יואב.

"אתה לא צריך לוותר על הפגיעות. כשאתה מביא את הפגיעות מתוך בחירה בוגרת ולא מתוך צורך שימלאו אותך אלא מתוך נכונות להיחשף ולהישאר נוכח, אתה יוצר תנועה של השפעה חדשה בקשר. אתה לא מעמיס ולא מצפה אלא פותח שער.

ואז נועה יכולה להתפנות מהעומס הרגשי שסחבה עד עכשיו לבדה, ומצליחה לגלות בתוכה חלל שאליו אתה יכול להיכנס, ותגלה פתאום שיש לך המון מקום בקשר".

כל הפרטים שונו למתן שמירת הפרטיות

לדרוש וכלי לצפות ליחס מיוחד. בלי להפוך את הכאב שלו לשחקן הראשי על הבמה. זה פשוט להגיד: זה פגע בי, כאב לי. ואני נשאר כאן". "נשאר?" שאל יואב. "נשאר. לא מתכווץ לתוך עצמו עם רחמים עצמיים אלא משתף וממשיך להיות נוכח ופנוי. נועה, איך תרגישי אם יואב יבוא אלייך ככה? מתוך מקום כזה עם שיתוף של הכאב שלו?" פניתי אליה. "אם הוא היה אומר שהוא פגוע אבל לא מצפה שאני אפתור לו את זה, נראה לי שהיה לי הרבה יותר מקום לנשום", אמרה נועה.

"ומה היה קורה אז?" המשכתי לשאול. "אז הייתי מרגישה שיש לי לגיטימציה להגיד שכואב לי, ויהיה גם מי שיכיל את זה", ענתה.

"זה הרגע שבו פגיעות הופכת לכלי השפעה. לא כי היא דורשת, אלא פותחת שער".

"יואב, כשאתה משתף ממקום נקי, אתה נותן לנועה לגיטימציה להביא את העולם הרגשי שלה.

עד עכשיו היא הרגישה שאין לה רשות, שהבית מלא ומישהו תופס כבר את כל הנפח", הסברתי.

"אני באמת מרגישה מוצפת ברגשות ומלאה בכאב ומחשבות ואני לא מסוגלת להיות בתנועה של קבלה כשאני ככה".

"אני לא מבין", אמר יואב בשקט, "כל פעם שאני משתף אותה במשהו שקשה לי, במקום שזה יביא לקרבה, היא מתרחקת ונסגרת".

"כי זה לא שיתוף", התפרצה נועה. "למה לא?" שאל יואב.

"למה? אני מרגישה כאילו עכשיו אני צריכה לטפל בך ולהרגיע ולהסביר לך כמה אתה בסדר".

"יואב, כשאתה משתף שנפגעת, מה אתה מקווה שיקרה?" שאלתי אותו.

"שהיא תבין, תראה אותי ותהיה שם בשבילי".

"ומה קורה בפועל?" המשכתי לשאול. "אני מוצא את עצמי מתחנן לתשומת לב", ענה.

"זה בדיוק העניין, הוא נפגע ומכניס אותי מייד לתפקיד של אמא שלו, האמא המרגיעה, המכילה... (שלא הייתה לו דרך אגב).

די, נגמר לי האוויר מזה", המשיכה.

"פגיעות של גבר יכולה להיות אחד מכלי ההשפעה הכי עמוקים שהוא יכול להביא לקשר, אבל רק כשהיא מגיעה ממקום נקי", אמרתי.

"מקום נקי?" התפלא יואב.

"פגיעות לא נקיים בקשר היא פגיעות שמגיעה מתוך התמקמות ילדית". "שזה?" שאל יואב.

"פגיעות שבאה ואומרת: נפגעתי ועכשיו תדאגי לי, תתני לי, תמלאי אותי, תראי אותי.

זו פגיעות שמעמיסה ומשאירה את האישה בעמדה של נותנת, אחראית ומשפיעה. אין לה באמת יכולת להיות האישה בקשר ולהתחבר למקום הנקבי שלה, כי היא עסוקה בלהיכנס לתפקיד האמא".

"אז מה זה להביא פגיעות לא ילדית?" המשך לשאול בסקרנות.

"פגיעות של גבר שמוכן להיחשף בלי

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

כשעמלה מצטנן... לה לה לה אפצ'י!

הרב אייל ורד
התועדות

היא בנויה על חולשה, היא צריכה קהל, היא דומה למים מלוחים, היא מותירה מישהו פגוע, היא חוסמת < היא בנויה על שותפות, היא יכולה להתקיים לבד, היא מרפאת כל פצע, היא מקרבת < תשמעו מה שאני אומר לכם, אם אתם לא ערניים מספיק עוד שניה אתם במדבר ציני

אני מדבר על השמחה, ועל התחפוש שלה - הציניות. מצד אחד, הן כל כך דומות. התופעות זהות: צחוק. אווירת שחרור. זרימה. התקהלות. אבל זרמי העומק שונים.

כיצד נדע לזהות ציניות? ואיך נבריל בינה לבין שמחה אמיתית?
הנה המדריך לזיהוי הציני המתחיל:
ציניות בנויה על חולשה. היא יודעת לזהות את החולשה אצל הזולת ולהדגיש אותה. להבליט אותה. יש צחוק, אבל הוא תמיד על חשבון מישהו.

שמחה, לעומתה, בנויה על שותפות וחזקה. היא אף פעם לא באה על חשבון מישהו, אלא היא עושה פעולה הפוכה - מצרפת אליה ומדביקה. ציניות צריכה קהל. אי אפשר להיות ציני לבד. צריך מישהו לצחוק עליו, וקהל שיצפה באירוע.

שמחה יכולה להתרחש גם בין האדם לבין עצמו. לבד.

ציניות מותירה מישהו פגוע.

שמחה מרפאה את הפגיעות.

ציניות דומה לשתיית מים מלוחים. הם נראים מרוויים בתחילה, אך בסופם - תחושת צמא וחסרון ממלאת את הגרון.

שמחה - דומה לשתיית מים חיים, המרוויים את הנפש ומרחיבים אותה.

שבת זכור, פורים בדרך. המתחפש הראשון בתורה הוא עמלק בכבודו ובעצמו, שהתחפש לכנעני על מנת שעם ישראל לא יוכל לזהות אותו, ומאז חלק גדול מהדברים הקשורים לעמלק באים בצורת תחפוש. עמלק מחליש אותנו בכל מיני החלשות, אבל הוא קורא לזה 'ביקורת עצמית' ואפילו 'ביקורת בונה'... ויזנב בך - עמלק מזנב בנו, הופך אותנו לזנב: הוא לוקח את חלקי הזנב שבנו, החלקים הפחות מוצלחים שקיימים אצל כל אחד ואחד מאיתנו - והופך אותם לחזות הכל. הופך את הזנב לבך - למי שאתה, אבל קורא לזה 'מודעות עצמית'.

עמלק מקרר אותנו - לא לקחת חלק, לא להיות שותף, אבל הוא קורא לזה 'התבגרות'. אני כבר מבוגר למשחקי הילדים האלו, עברתי את השלב הזה...

עמלק הוא אויב מתוחכם, דווקא כי הוא לא מבקש מאיתנו לעבור עבירה. הוא רק מבקש שאת המצוות נעשה בצורה קרה, מרוחקת. בשם חסידים אומרים: למה הקרח נמס כשהוא במים? כי המים אומרים לו: 'קרח, קרח, גם אתה היית פעם מים זורמים, תחזור לעצמך'... כך גם עמלק הולך ומתחפש ומטעה את העולם ואותנו.

על כל פנים, אני רוצה לדבר על תחפוש אחת מאוד מיוחדת. לקח לי שנים לגלות אותה. זה משהו שמתחפש בצורה כל כך דומה לדבר האמיתי עד שבאמת קשה לזהות. זה מאוד מבלבל, ובכל אופן הוא לא. זוהי תחפוש שכולה זיוף.

ציניות חוסמת. לא מאפשרת כנות. העמדה הנפשית היא של מגננה. מי יחטוף הפעם? כולם צוחקים בחוץ אך מכווצים מבפנים.

שמחה מעודדת פתיחות וכנות, מאפשרת גילוי לב וקרבה. שמחה מקרבת. ציניות מרחקת.

שתי תופעות כל כך דומות, וכאמור עברו שנים עד שהצלחתי להבדיל ביניהן. אני זוכר היטב את הזמנים הללו בהם היינו מריצים 'צחוקים', 'קטעים' או כל מיני כינויים בהם השתמשנו כדי לכבס את העובדה הפשוטה שמי שהיה בעל לשון מהירה וחדה - עשה בה שימוש כלפי מי שהיה קצת יותר איטי וקצת פחות מהיר, והיה לו איזה מום או קושי. זה כבר הספיק. מציניות צריך להתנקות. לא להשאיר תאים שלה בנפש, כי יש להם תכונה לשוב ולהתרכות ולחבל בכל מערכת יחסים רצינית שאנו רוצים לפתח - ובראש ובראשונה מערכת זוגית רצינית כאשר מגיע הזמן והעת. היא הראשונה לסבול מציניות. היא ישר ננעלת ולא עולה על ציר של כנות וקרבה הנצרכים כל כך.

משכנס אדר מרבין בשמחה, וזו ההזדמנות עבור כולנו לדייק את השמחה ולדעת לזהות את ההבדל בינה לבין אחותה המחופשת היטב - הציניות.

יש לרבי נחמן תורה נפלאה על הציניות הזו, תורה הקשורה למרים הנביאה.

מרים היא עולם הרגש של עם ישראל. היא זו שדואגת למשה. היא המביאה את התמימות של הגאולה, את האמונה הפשוטה והברורה שתגיע גאולה, והיא כבר מכינה תוף לעצמה ולאחרות. זו מרים.

אבל מרים מתה.

ואיפה היא מתה? במדבר צין.

אומר רבי נחמן: וזה בחינת "מדבר צין", שהוא בחינת דבור מצנן, ששם מתה מרים בחינת הנשמה... ומי שרוצה להמשיך באורי התורה, צריך מתחלה להמשיך לעצמו דבורים חמים כגחלי אש פנ"ל. והדבור נמשך מלב העליון, בחינת "צור לבבי".

צריך לשפך שיחו בתפלה לפני השם יתברך, ועל ידי תפלתו נכמרו רחמי השם יתברך עליו, ונפתח לב העליון, כי עקר הרחמים הוא

בלב, ונשפע מלב העליון דבורים, ועל ידי הדבור ממשיך באורי התורה גם פן משום...

כדי לזכות לאור התורה והתפילה - צריך להתרחק מהדיבור המצונן והמסוכן הזה שהורג את מרים, את הרגש הטוב, את הקרבה והאהבה, ולשפוך שיח לפני ה' בחום ותמימות.

שתי מצוות "זכור" יש לנו. "זכור את אשר עשה לך עמלק, ו"זכור אל תשכח את אשר עשה ה' אלוך למרים". אחת מתקנת את השנייה: זכירת הדיבור של מרים, הדיבור הנעים והאוהב, מתקנת את הדיבור הציני של עמלק.

דיבור מצונן הוא דיבור ציני. חד. לועג. הוא מעורר צחוק, אבל זהירות: זהו עמלק בתחפושת.

ולכן יש להיזהר מלהצטנן... כלומר, מלהיות ציני. "השפן [=אותיות הנפש] הקטן שכח לסגור הדלת" - דלת נפשו, ואז נכנסה אליו רוח צינית; "הצטנן המסכן" - איוו מסכנות זו להיות ציני; "וקיבל נזלת" - אם אנחנו עדיין בריאים ולא קלקלנו את מהלך הבריאות, הגוף מנסה לדחות את הציניות הזו החוצה ולהיות שוב שמח ולא ציני; "לה לה לה אפצ"י" - ציניות החוצה, שמחה פנימה...

אל תחבלו ואל תטעו בין הדבר האמיתי לבין הזיוף. בין התחפושת לבין המקור. היו שמחים, אבל אל תהיו ציניים. הרבו בשמחה בחודש אדר, שמחה שיוצרת קרבה, ובדיבור כן, אמיתי ומרפא. תמיד תדעו להבדיל בין מקור לזיוף, ותצליחו!

חשמל הקרן

עושים לכם מחיר

מתנה כפולה ומכופלת עלינו!

קונים מקרר 4 דלתות מהדגמים המשתתפים במצע ומקבלים 4 מתנות שוות לבחירה!

 <p>מקרר בוש KFN96APEAL נירוסטה 605 לי ר. 90.5 ס"מ ג. 183 ס"מ כולל התקן שבת מובנה רק ב- 6,590 ₪</p>	 <p>מקרר שארפ 8570 גוון כסוף כהה ר. 89 ס"מ ג. 173 ס"מ ע. 78.2 ס"מ 525 לי רק ב- 5,690 ₪</p>	 <p>מקרר בלומברג KQD8301DX גוון נירוסטה מושחרת ר. 90.5 ס"מ ג. 177.5 ס"מ ע. 73.5 ס"מ 601 לי רק ב- 4,590 ₪</p>	 <p>מקרר האייר HRF5500 זכוכית שחורה/לבנה ר. 83.3 ס"מ ג. 180.5 ס"מ ע. 68.5 ס"מ 519 לי רק ב- 4,500 ₪</p>	 <p>מקרר TCL C780CD שירות ואחריות אלקטרה גוון זכוכית שחורה/לבנה/ נירוסטה/נירוסטה מושחרת ר. 91.5 ס"מ ג. 190.5 ס"מ ע. 69 ס"מ 600 לי רק ב- 4,190 ₪</p>	 <p>מקרר סאוטר SVR450 גוון זכוכית שחורה/נירוסטה נירוסטה מושחרת ר. 83.6 ס"מ ג. 183 ס"מ ע. 62.3 ס"מ 436 לי רק ב- 2,990 ₪</p>
---	---	---	---	--	--

4 מתנות

- מערכת סטריאו יוקרתית SAMVIX
- מעבד מזון מקצועי Jauter עם מגוון רחב של אביזרים
- סט סכינים Regent 24 תלקום נירוסטה עם עיסורים עדינים
- סט נעמן/פוד אפיל עם פתק התלפה בשווי 1500 ₪

4 מתנות

- שוואב אבק sv2022 1-ב2
- מיקסר מקצועי 1300W Jauter
- סט סכינים Majestic 24 תלקום נירוסטה, עיסורים בצפיף גוון זהב
- כיריים חשמליות MEISTER

לא קונים לפני שנוכנסים ליריד הפסח בחשמל הקרן! מבצעים שלא תרצו לפספס על מגוון מוצרים מזגנים-תנורים-מקררים-מקפיאים-מכונות כביסה-מייבשים-כיריים-מגהצים-מעבדי-מזון-שוואבי אבק-שוואבים שוטפים

מוקד הזמנות ארצי: ***2757**
WWW.KERENBY.CO.IL

מבית הקה"בני ישיבות	מודיעין עילית רבי טרפון 25	נתיבות יוסף סמל 10 (קיסרי טריי)	חיפה ברכת משה 29	אשדוד הורקנס 5 (מיקס טרול)	בית שמש נחל ניצנים 8 (מתחת יש שחר)	ביתר עילית החווה מלובלין 35	ירושלים מלכי ישראל 53 באמה תייה במקום	סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29
---------------------	----------------------------	---------------------------------	------------------	----------------------------	------------------------------------	-----------------------------	---------------------------------------	----------------------------

גלריה, התמונות לתחומה בלבד, התמונה בתוקף עד ינון - 26.03.2018, איך גמר התמונה בכסף לוקטור, *חיספת התקן שבת 400, שיי החלפה בנעמן/פוד אפיל, מתוך החלפת על פי התקן הישן

משלוח המנות אצלנו הפך למס שכוונתי. איך מחזירים את הנשמה למצווה?

תיאור המצוות כעול או כאור של הנשמה תלוי במבט שלנו. נכון להפנות את תשומת הלב לכך שמשלוח מנות היא מצווה יקרה המקרבת את ישראל זה לזה, ובימים אלה כולנו יודעים כמה ההתחזקות באהבת ישראל נצרכת - ואולי דווקא גם לשכנים שסוברים אחרת מאיתנו. רבי עקיבא סיכם את ליבת התורה במילים "ואהבת לרעך כמוך", ומשלוח מנות ומתנות לאביונים הם ביטויים נעלים של מצווה זו. בזמן שהמנן ביקש להשמידנו בגלל שאנו "מפוזרים ומפורדים", מתגלה נצח ישראל שאנחנו גוי אחד מלא אהבה פנימית.

ומה שנתקבע אצלכם שכולם מביאים לכולם, הוא מפני שישראל מחבבים את המצווה ורוצים שאיש לא ייפגע ושיהיה ריבוי אהבה בכל חלקי הקהילה. ואף שמאבדים בכך משהו מהנדיבות ומהיצירתיות, הרי מרוויחים את מעלת האחדות ביתר אורה.

כל שנה פורים עובר עלי בסערה, ואחר כך אני מצטער שלא ניצלתי אותו כראוי. איך אפשר להיכנס לפורים בצורה אמיתית?

עצת היצר היא להשאיר לנו טעם רע בפה אחרי ימים מיוחדים, ולהרחיק אותנו מהשמחה שבענייני קדושה, כדי שלא נזכה לדבוק באור המצוות, וצריך להיזהר הרבה מנכלוליות. יחד עם זאת יש מקום להתכונן - ללמוד כל אחד לפי מידתו, לשמוע שיעורים, להתכנס לסעודת החג במקום שנוחה בו שאורו יאיר ביתר תוקף. ועוד עצה שמצאתי מועילה באופן אישי: ללכת עם רעיון אחד משמעותי לאורך החג, להתרכז בנקודת עוגן אחת מתוך שלל האורות ולאחוז בה. מפני שפעמים רבות אנו מקיימים "תפסת מרובה - לא תפסת", אך יש ביכולתנו לברר מראש את הנושא הנוגע לנו ביותר, להתעצם איתו ועל ידו להידבק בכל אורות החג.

קשה לי עם מצוות "עד דלא ידע", זה מרגיש לי הפקרות. איך זה מתחבר לעבודת השם?

חכמים רבים סברו שהפירוש הפשוט שמדובר בשכרות מופלגת עלול להוביל להפקרות, ולכן מצאו דרכים לעדן את העניין, כמו שאמר הרמ"א שישתה יותר מלימודו ויישן. אבל בקהילות רבות נוהגים להתבסס כדבעי, כל אחד לפי שיעורו, מפני שסוד הפורים מתקשר עם מה שלמעלה מהדעת - "עד דלא ידע". ובמקום הזה גם הגשמיות, ואפילו כשיש בה הרחבת יתר, עולה לקדושה. ומצינו צדיקים שהתורות המתגלות להם בשעת שמחה זו הן לעילא מהתורות שבימים רגילים, ואפילו בצעירים ישנן תופעות נפלאות כאלו; וכן, תשובה מעומקא דליבא. העיקר הוא שאלת האווירה: אם הדברים נעשים בהפקרות, נכון שלא לנהוג כך, ואם הם נעשים בקדושה ומובילים לרוממות - רבים בישראל נהגו כן.

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

קרוב אליך

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

מדרשה? שירות? אקדמיה?

נמאס לך שכולם שואלים אותך מה את עושה בשנה הבאה?

הכנס הציפי השרה!

להרשמה <

איך לבחור נכון?
יהודית נפרסטק

העוגן הפנימי בכל מקום
חנה כהן אלורו

לזהות את הכוחות שלך
רוחמה בן יוסף

ראשון | כ"ו אדר | 19:30 | בזום

